

PETER
MAY

OD AUTORA BESTSELLEROVÉ
TRILOGIE Z OSTROVA LEWIS

ČTVRTÁ
OBĚŤ

ČÍNSKÉ THRILLERY II

HOST

PETER MAY
ČTVRTÁ OBĚŤ

PETER
MAY

ČÍNSKÉ THRILLERY II

ČTVRTÁ
OBĚŤ

BRNO 2015

Peter May

The Fourth Sacrifice

Copyright © Peter May, 2000

Translation © Filip Drlík, 2015

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2015 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-613-7 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-614-4 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-615-1 (Formát MobiPocket)

Pro Carol

PROLOG

Už s naprostou jistotou ví, že umře. Téměř cítí úlevu. Už žádné další dlouhé, osamělé noci a mučivé sny. Může konečně zapomenout na všechny temné pocity, které si nesl životem jako obří závaží na zádech a kvůli nimž se hrbil, potácel a prohýbal v kolenou. Přestože je smrt blízko, téměř na dosah ruky, strach úplně nezmiel. Jen ustoupil díky účinkům drogy a číhá za hranicí vědomí.

Je si jen matně vědom věcí, které mu v této místnosti dělaly společnost posledních pár měsíců — poškrábané holé zdi, rezavé okenní rámy, prádlo schnoucí za dveřmi na proskleném balkoně. Ve vzduchu je cítit zatuchlý zápach po vaření. Občas se k němu přimíchá i pach odpadu z kanalizace na ulici o čtyři patra níž, hlavně když prší, jako právě teď. Slyší klepání deště na okenní tabulky, které rozostřují světla protějšího bytového domu, stejně jako teplé slané slzy na jeho tvářích. Teprve teď se poddává zdrcujícímu pocitu smutku. Jaké zoufalství! Jeho život, životy rodičů a jejich rodičů generace před nimi. Jaký měly význam? Jaký to mělo smysl?

Cítí, jak ho pár hrubých rukou tlačí na kolena. Přes hlavu mu dávají šňůru, před očima se mu zableskne bílý plakát s červenými

*znaky a zůstane mu viset na krku. Někdo ho tahá za ruce a krou-
tí mu je za záda. Cítí známý jemný povrch hedvábí, které se mu
obepíná kolem zápěstí, zakusuje se do nich a zraňuje ho. Sám by
to udělal jemněji. I přes účinky drogy se ho začíná znovu zmoc-
ňovat strach, stoupá mu do krku jako žluč. Zahlédne záblesk
světla na tmavém, matném kusu kovu. Ruka mu tlačí hlavu do
předklonu. Nemá smysl odporovat. Nic nemá smysl, ani lítost.
Ale přesto ji cítí, velkou a ohyzdnou lítost, která mu zatemňuje
vědomí a snaží se vydobýt si místo vedle strachu.*

*Je si vědom postavy napravo od sebe. Na světlém linoleu se
mihne stín zvedané čepele. Polkne a přemýšlí nad tím, jestli ucítí
bolest. Jak dobrý je jeho kat? Potom okamžik uvažuje nad tím,
jestli mozek přestane fungovat ihned po oddělení hlavy. Záslech-
ně švihnutí čepele a prudce se nadechne.*

*Ne, nebolí to, uvědomuje si. Ještě než vše zahalí tma, místnost
se mu bláznivě roztočí před očima a naskytne se mu pohled na
dva proudy krve tryskající z podivného přízraku vlastního bez-
hlavého těla, které se kácí k zemi. Nikomu to nebude moct říct.
Je toho tolik, co nikomu nebude moct říct.*

PRVNÍ KAPITOLA

I

Děšť padal z olověného pekingského nebe jako slzy. Margaret si říkala, jaká je to ironie, protože její slzy uschly už dávno. Z úkrytu balkonu v šestém patře viděla za korunami stromů v protějším parku matný odraz drobného altánu na deštěm zvltněné hladině jezera. Kromě rachotu husté dopravy a pokřikování kožešníků dole na ulici se k ní neslo lkaní jednostrunných houslí a teskný nápěv skladby z pekingské opery, do něhož vdechoval vášeň hlas jakési ženy.

Margaret se vrátila do hotelového pokoje a přes blůzu si natáhla lehký kabát. Hotel si vybrala, protože byl poblíž americké ambasády. Vůbec nešlo o park na druhé straně silnice. Alespoň si tak své rozhodnutí odůvodňovala. Ale park Ž'-tchan byl to poslední, co ji pojilo s Lim. Místo, kde smrt člověka poprvé svedla jejich osudy dohromady a jež je nakonec i rozdělilo. Jen další selhání v životě, který jí připadal předurčený k nekonečné řadě zklamání. Zvedla deštník a rázně za sebou zavřela dveře. Konečně se odhodlala dostat rozhodnutí, které tak dlouho oddalovala.

Ve čtvrtém patře do výtahu přistoupila postarší žena s nalakovanými vlasy barvy mědi. Měla na sobě víc líčidel, než by bylo

záhodno. Margaret si všimla, že jí na klopě modrého saka visí jmenovka. Dot McKinlayová. Žena vypadala překvapeně. Hotel Ž'-tchan byl z větší části plný bohatých, ale prostoduchých manželek ruských obchodníků, které se zoufale snažily utratit své rubly dřív, než směnný kurz klesne ještě níž. Žena zvedla koutky namalovaných rtů a vytvarovala ústa do něčeho, co podle všeho považovala za úsměv. Přitom odhalila řadu mírně zažloutlých zubů.

„Odkáď sté, děvenko?“ prohlásila nezaměnitelným jižanským dialektem.*

Margaret poklesla na duchu. „Ze šestého patra,“ odpověděla a upřeně sledovala číslice nade dveřmi. Přála si, aby se měnily rychleji.

Dot se však jen zasmála, jako kdyby ji ten vtip opravdu pobavil. „Mám ráda, dyš maj' lidi smysl pro humor,“ řekla. „Ste ze severu, to je jasná věc. My smé z jíhu. Z Louisiany. Dál na jíh už je jen Mexický záliv.“ Znovu se zasmála, jako by chtěla předvést, že jižané jsou stejně zábavní jako Američané ze severu. „Říkají nám Dotiny ‚babky na cestách‘. Byly sme všude. Máme fakt kliku, že sme si vybraly Čínu, zrovna dyš je ta rýžová krize. Nedělá se vám z těch nůdlí šoufl?“ Důvěrně se naklonila k Margaret. „Dybysém věděla, že je tendle hotel plný Rusáků, zamluvila bych nám bydlení jinde.“ Soucitně přikývla. „Ale sém ráda, že máme na palubě krajanku. I dyš je ze šestého patra.“ Zazubila se. „Co dybyste s náma večír zašla na drink?“

Margaret se na ženu krátce podívala. „Obávám se, že to nebude možné,“ řekla. „Zítřa letím domů.“

Dot se zrovna chystala vyjádřit své zklamání, když se dveře výtahu otevřely v přízemí. Margaret se spěšně prosmykla kolem

* Pozn. překl.: Nejvýraznějšími rysy dialektu Američanů žijících v jižní části Spojených států je prodlužování samohlásek, „líný“ projev a obecně i polykání některých souhlásek.

skupinky zhruba deseti starších dam se jmenovkami na klopách. Zasllechla, jak je Dot zdraví slovy: „Héj, neuhádnete, koho sém potkala...“

Ne, pomyslela si Margaret, když se opřela do dveří a vyšla do teplého deště. To nikdy neuhádnou. Ani za milion let. U brány stáli dva hlídači a nevraživě pozorovali, jak Margaret vychází ven a rozevívá deštník. Západní novináři, kteří doufali, že se jim podaří udělat s ní pár snímků nebo rozhovor, se přestali srocovat před branou teprve před pár týdny. Hlídači v hnědých uniformách, námezdní síla najatá hotelem, byli nuceni brát své povinnosti vážně a nemohli jen celý den pokuřovat a tvářit se důležitě. Neměli Margaret moc v lásce.

Proběhla uličkou mezi stánky nepříliš nadšených prodavačů, kteří si mysleli, že by mohla být z Ruska a mít zájem o kožešiny rozvěšené v řadách pod přístřešky. Většina z nich ji však znala a nevěnovala jí větší pozornost. Všichni posedávali se zkříženými nohama na stoličkách, popíjeli studený zelený čaj, kouřili palčivě páchnoucí cigarety a hlučně plivali na chodník. Všechny názvy obchodů a restaurací v dohledu byly napsané azbukou. Kdyby na něj všude kolem nehleděly čínské tváře, člověk by si mohl připadat jako v nějaké ošumělé moskevské čtvrti. Kdosi zapálil koš s uhlím při přípravě časného oběda. Kouř se smísil s mlhou a deštěm. Margaret se málem připletla do cesty několika cyklistům. Na poslední chvíli ji varovalo drncení zvonků. Zpoza zmoklých kapucí ji propichovalo několik párů asijských očí. Chytila se zábradlí na kraji chodníku, protože pocítila lehkou závrať. Zhluboka se nadechla a uklidnila se. Až do té chvíle si neuvědomovala, jak těžké to pro ni bude.

Aby ten okamžik oddálila, vzala to cestou přes park. Kdyby se jí někdo zeptal, jestli se snaží uniknout nevyhnutelnému, popřela by to. Okamžitě si však uvědomila, jakou udělala chybu. Vstoupila na místo plné vzpomínek a lítosti. Proběhla kolem

hloučku promoklých lidí, kteří pod stromy cvičili taiči, a pak prošla pod jižní branou. Vydala se opět po zdlouhavé cestě podél ulice Kuang-chua a po Hedvábné ulici. Minula novou budovu vízového centra amerického velvyslanectví. Ženy v bílých rouškách a modrých pracovních pláštích vymetaly mokré listí z okapů pomocí zastaralých proutěných košťat. Zachmuření prodavači seděli ve skrytu pod stromy naproti prázdným stánkům, od jejichž návštěvy turisty odrazoval déšť.

K Margaret přistoupila mladá žena s krátkými vlasy a obrátila k ní obličej plný naděje. „Cé-dé lom?“ zeptala se. „Cé-dé muzika? Dívej, dívej, mám nové.“

Margaret zakroutila hlavou a přidala do kroku. Přišel k ní vyzábělý mladík v černém obleku a bílé košili bez kravaty. „Měnit dolar?“

„Ne!“ vyštěkla na něj Margaret a prudce zabočila do ulice Siou-šuej. Pochopila, že to už nemůže dál odkládat. Prošla kolem konzulárního oddělení bulharské ambasády, amerického obchodního oddělení a zastavila se před branou San Pan, třetí budovy amerického velvyslanectví. Kancléřství. Otevřela dveře u brány a stanula tváří v tvář zamračenému čínskému hlídači.

„Margaret Campbellová,“ řekla. „Mám domluvenou schůzku s velvyslancem.“

* * *

V prosklené budce za předními dveřmi kancléřství stál mariňák a sledoval Margaret s pohřebním výrazem. Za dveřmi nalevo se objevila mladá Asiatka. Ozvalo se dlouhé zabzučení a klapnutí. Vyšla ven a usmála se na Margaret. „Pojďte dál,“ řekla. Margaret vešla a zaslechla za sebou dveře zapadnout. Žena jí podala ruku. „Těší mě. Jsem Sofie Daumová. Postarám se o vás.“

„Vážně?“ Margaret jí věnovala podezřívavý pohled. Dívka byla menšího vzrůstu, měla krátké tmavé vlasy, překrásné šikmé oči, ostré, ale přitažlivé rysy. Vypadala tak mladě, jako kdyby zrovna dostudovala střední školu. „Kam se poděl regionální bezpečnostní důstojník?“

„Jon Dakers je poslední dobou zavalený prací. Jsem jeho nová zástupkyně.“

„Nemáte moc asijské jméno na Američanku čínského původu.“

„Vietnamského původu,“ opravila ji Sofie. „Adoptovala mě velice starosvětská, dobře situovaná rodina z Kalifornie.“ Vedla Margaret po schodišti lemovaném obrazy předchozích velvyslanců v Číně. „Nejspíš si říkáte, že na svou práci vypadám příliš mladě. Myslí si to všichni.“ Snažila se působit nevzrušeně, ale Margaret v jejím hlase rozpoznala náznak rozmrzelosti.

„Ale vůbec ne,“ řekla Margaret. „Tipovala bych, že byste mohla být alespoň ve druháku.“ Podívala se na dívku a všimla si, že jí úsměv na rtech zmrzl. Okamžitě začala litovat své poznámky. „Omlouvám se. Mám dneska špatný den.“

Sofie se zastavila uprostřed schodiště a otočila se. „Doktoro Campbellová,“ řekla vážně, s chladným a tvrdým výrazem, „snažím se k vám být slušná. Ale je mi dvacet tři let. Mám titul z kriminologie a přišla jsem rovnou z odboru bezpečnosti personálu ministerstva obrany. Mám černý pás v taekwondu a mohla bych vás skopat ze schodů, že byste ani nemrkla. Nejsem zvědavá na vaše špatné dny, mám dost vlastních.“

„Dobře,“ řekla Margaret a zvedla ruce. „Věřím vám. Podle všeho máte dost špatných dní na to, abyste si z nich poskládala celý týden. PMS občas bývá pěkné svinstvo.“

Sofie se kupodivu na tváři objevil zdráhavý úsměv. „Jo, dobře. Možná že mě to čeká. Ale trápí mě pčs, ne PMS. Postčtínský stres. Víte, o čem mluvím? Jsem tu už měsíc a pořád dokola

poslouchám, že vypadám jako středoškolačka. Stačí, když mi to říkají chlapi. Od ženských to fakt slyšet nepotřebuju.“

„A kolika chlápkům jste vyhrožovala, že je skopete ze schodů?“

„Asi jen vám,“ řekla Sofie nenučeně.

„Budu to považovat za kompliment.“

Sofie se usmála a potvrdila tím pomyslné příměří. Otevřela francouzské dveře do přijímací místnosti. Napravo od nich právě telefonovala sekretářka zástupce šéfa diplomatické mise. Stůl velvyslancovy sekretářky na levé straně byl prázdný. Dotyčná zrovna přicházela do místnosti z kanceláře svého nadřízeného.

„Dobrý den,“ prohlásila a podala Margaret ruku. „Běžte rovnou dovnitř. Velvyslanec vás očekává.“

Margaret následovala Sofii do velvyslancovy pracovny. Byla to velká místnost s vysokým stropem i okny, velkým lakovaným stolem naproti dveřím a americkou vlajkou na stožáru za ním. Margaret v kanceláři byla už několikrát, ale pořád ji nepřestávala udivovat. Na zdech visely fotografie velvyslance s americkým prezidentem a jeho rodinou. Říkalo se, že ti dva byli blízcí přátelé ještě před tím, než vstoupili do politiky. Stěně vévodila fotografie z prezidentovy inaugurace. Díval se k nebi a usmíval se, v myslí vyhlídky na svrchovanou moc. Okamžik, který si člověk musí vychutnat.

Nalevo stál konferenční stůl a kolem něj několik křesel a pohovka. Okolní zdi lemovaly obrazy z některé z amerických galerií a u stěn stály čínské truhly, které velvyslanec používal jako kartotéky. Velvyslanec vstal společně s dalším, mladším mužem v dokonale strižném tmavě modrém obleku, aby pozdravil hosty.

„Margaret,“ přikývl velvyslanec krátce. Byl to přitažlivý muž s tmavými vlasy. Téměř dvacet let působil ve funkci senátora, takže se očividně cítil lépe ve světě vysoké politiky než na takto

všední úrovni každodenního života. „Myslím, že s prvním tajemníkem Stanem Palmerem už se znáte.“

„Jistě,“ odpověděla Margaret. Všichni si potřásli rukama a posadili se. Sekretářka přinesla ták s kávou a první tajemník naplnil šálky.

Velvyslanec se opřel a zvědavě si Margaret prohlédl. Zdála se mu unavená a vypadala na víc než svých jednatřicet let. Pod zářivě modrýma očima měla kruhy. Rozpuštěné zlatavé vlasy jí smutně splývaly z ramenou. Velvyslanec promluvil: „Takže jste se už rozhodla.“

Margaret přikývla. „Chci letět domů, pane velvyslanče.“

„Kdy?“

„Zítřka.“

„To je docela náhlé, nemyslíte?“

„Už nad tím uvažuji nějakou dobu.“

První tajemník se předklonil. „Už jste to řekla Číňanům?“ Zněl povýšeně, téměř nadřazeně.

Margaret zaváhala. „Doufala jsem, že byste to mohli udělat vy.“

Velvyslanec se zamračil. „Proč? Nastal nějaký problém?“

Margaret zakroutila hlavou. „Ne, já jen... jen už toho mám dost. Prostě chci jen letět domů.“

„Mohla jste odletět už před deseti týdny. To přece víte.“ Ve velvyslancově hlase zazněla lehká výtka. „Když jsme zajistili vaše propuštění.“

„Samozřejmě.“ Margaret přikývla. „Sama jsem se rozhodla zůstat a spolupracovat s nimi. Myslela jsem si tehdy, že dělám dobře. Pořád si to myslím. Ale noc co noc sedím sama v hotelovém pokoji a sleduju CNN. Den co den se dozvídám pořád dokola staré věci. Už mě to nebaví. Nepředpokládala jsem, že to bude trvat tak dlouho.“ Odmlčela se. Poprvé ji napadla otřesná myšlenka. „Můžu svobodně opustit Čínu, že ano?“

„Za naši stranu můžu říct, že rozhodně ano.“ Velvyslanec se k ní naklonil a položil jí ruku na rameno. „Udělala jste mnohem víc, než jste musela, Margaret. Víc, než od vás mohli čekat.“ Obrátil se k prvnímu tajemníkovi. „Stan to Číňanům řekne, že ano, Stane?“

„Jistě, pane velvyslanče.“

Stan z toho však neměl žádnou radost. Když je vyprovázel po schodech, prozradil se svým chováním. Nelíbilo se mu, že by měl dělat poslíčka. Ignoroval Sofii, jako kdyby tam nebyla — zjevně pro něj byla nepodstatná —, a hovořil s Margaret. „Takže...“ prohlásil, „váš čínský policista byl zproštěn všech obvinění.“ Projel si rukou řídnuccí, ale dokonale upravené blond vlasy.

„Vážně?“ odvětila Margaret s předstíraným nezájmem.

„Vy jste to nevěděla?“ zeptal se Stan naoko překvapeně.

„Zaprvé,“ obořila se na něj Margaret, „to není můj čínský policista. A čínské orgány mi nic neřekly.“

„Takže jste s ním vůbec nebyla v kontaktu?“

„Ne. Ani to nemám v úmyslu.“ Nemohla si pomoci, ale v hlase jí zazníval vztek a bolest.

Stan se rychle ujal slova. „Vážně? To jste mě překvapila.“ Usmál se. „Slyšel jsem, že jste si byli... jak to jen říct? Blízcí.“

„Opravdu? Mě zase překvapuje, že muž vašeho postavení mrhá svým časem na podobné drby — nehledě na jejich věrohodnost.“

„Právě v tom se pletete, Margaret.“ Stan hovořil velice taktně. „Drby jsou denním chlebem velvyslanectví. Jak bychom jinak věděli, co se děje? Diplomaté a politici si přece navzájem nikdy neříkají pravdu.“ Potřásl jí rukou. „Přeji vám šťastnou cestu domů.“ Potom odkráčel zpět do budovy.

„Debil,“ zamumlala Sofie.

„Ty sis toho taky všimla?“ Margaret se zlomyslně zazubila. „Kdybych měla tvoje nadání na kopání do zadnic, procvičila bych si ho na něm.“

„Však je taky na jednom z předních míst mého seznamu lidí k nakopání.“ Obě si vychutnaly okamžik společné dětinské škololobosti. Pro Margaret to představovalo krátkou úlevu, doušek svěžího vzduchu po celých týdnech a měsících netečnosti.

Mariňák stiskl tlačítko a dveře se s cvaknutím otevřely. Sofie vyprovodila Margaret na schody. „Počkej,“ řekla, „co děláš dnes večer?“

„Kromě balení kufrů a sledování CNN?“

„Kromě toho.“

„Nic moc. Ale asi bych se raději měla podívat do diáře, jestli tam náhodou nemám nějakou společenskou událost. Proč?“

„Večer bude u velvyslance hostina na počest Michaela Zimmermana.“

„Koho?“

Sofie se zatvářila nechápavě. „Ale no tak, děláš si ze mě leg-raci, že?“ Margaret zakroutila hlavou. Sofie se zeptala: „Ty nevíš, kdo je Michael Zimmerman?“

Margaret dál kroutila hlavou. „Můžeš se mě zeptat, kolikrát chceš. Vážně nevím.“

„Kde jsi byla posledních pět let? Copak se nikdy nedíváš na televizi? Na něco jiného než na zprávy?“

„Už hodně dlouho ne, Sofie.“ Margaret si nedokázala vzpomenout, kdy sledovala něco jiného než zpravodajství v čínském hotelovém pokoji. „Tak kdo to je?“

„Jenom ten nejpřitažlivější muž na světě — alespoň podle ankety *Cosmopolitanu*.“

„Myslela jsem, že to je Mel Gibson.“

Sofie zakroutila hlavou. „Vážně jsi zaspala dobu.“ Déšť ustal a ženy se pomalu blížily k vrátnici. „Michael Zimmerman je archeolog.“

„Archeolog?“ řekla zaraženě Margaret. „To mi nezní moc sexy. Co je zač? Opravdový Indiana Jones?“

Sofie se zasněně usmála. „Nemá do toho daleko. Natočil pro NBC hromadu dokumentárních seriálů o významných archeologických nálezech z celého světa. Má větší sledovanost než kriminálky.“

Margaret to moc nepřesvědčilo. „Americká veřejnost konečně objevila kulturu. Tak co je na něm tak výjimečného?“

Sofie pokrčila rameny. „Je na něm něco... Nevím, má takové osobní kouzlo.“ Odmlčela se a na chvíli se vážně zamyslela. „Navíc má parádní zadek.“

Margaret vážně přikývla. „To je na poli kultury nepochybně obrovská výhoda.“ Vstoupila do strážního domku a vzala si zpátky kabelku a deštník. Vyšla na chodník. Sofie ji následovala. Margaret se zeptala: „Proč pro něj velvyslanec pořádá hostinu?“

„Je to večírek pro filmový štáb. Natáčení začíná zítra u hrobek dynastie Ming poblíž Pekingu. Nějaký nový dokumentární seriál o jednom z nejvýznamnějších čínských archeologů. V životě jsem o něm neslyšela. Ale tady má jméno. Číňané se mohli přetrhnout, aby zařídili natáčení, a tak teď velvyslanec jen dělá, co musí.“

„A ten seriál bude uvádět Zimmerman?“

„Jo. Natáčí to jeho produkční společnost.“ Sofie se odmlčela. „Vážně nechceš přijít? Můžu zařídít, aby ti poslali pozvánku do hotelu.“

Margaret se nad tím na chvíli zamyslela. Moc věcí na sbalení neměla a CNN a pokojová služba se bez ní nejspíš poslední večer obejdou. „Dobře,“ řekla. „Proč ne. Můžu omrknout zadek pana Zimmermana a posoudit, jestli je vážně tak parádní.“

* * *

Margaret se rozloučila se Sofií před konzulárním oddělením na rohu Hedvábné ulice. Byla Sofií vděčná, že má dost empatie

a nepokládá jí otázky, které jí během posledních deseti týdnů kladl každý, koho potkala. Protlačila se úzkou uličkou se stánky s obrovskými rolemi hedvábí a stojany s župany, košilemi a šaty. Vyšla na šestiproudou třídu Ťien-kuo-men-wej, která přetínala východní stranu centra jako otevřená rána. Věže ze skla a mramoru se zde tyčily nad změtí dopravních prostředků a mizely v příkrovu smogu, jež neustále visel nad střechami. Zatočené čínské římsy shlížely na rozdrolené pozůstatky mizejícího města — *chu-tchungy* a *s'-che-jüany*, v nichž se rodinný život mísil s pouličním. Hrozilo, že skutečný Peking zanikne v přívalu finančních úspěchů vzniklých v důsledku nového zápalu pro ekonomiku volného trhu.

Neměla žádný plán ani povědomí o tom, kam by měla směřovat nebo co by chtěla dělat. Jistě věděla jen to, že se nechce vrátit do hotelového pokoje. Pociťovala touhu, potřebu naposledy se ve městě napít; nechat se jím pohltit a zažít jeho bujný, pulzující život. Srdce se jí stáhlo hroznou úzkostí. Uvědomila si, že jí bude chybět Peking i všechen jeho hluk, znečištění a příšerná doprava, jeho pokřikující, plivající a zírající obyvatelé, památky, zvuky i pachy, které se občas nedaly snést. Moc dobře však věděla, že nic z toho nemá význam bez muže, který jí všechno ukázal a naučil ji to milovat.

Proč se ani jednou neozval? Kromě bolesti cítila i obrovský vztek. Ani jeden telefonát, ani dopis. Nic. Prvnímu tajemníkovi lhala. O Liho propuštění se doslechla. Během jednoho z nespočetných hlášení jí řekli, že byl znovu uveden do funkce. Čekala, že se jí ozve. To byl také jeden z důvodů, proč se nepokoušela zapojit do společenského života na velvyslanectví, i když ji neustále někam zvali. Místo toho noc co noc čekala v hotelovém pokoji na telefonát, kterého se nedočkala. Jednou zavolala na sekretariát Oddělení jedna pod Kriminálním oddělením pekingské městské policie na Tung-č'-men. Anglicky je požádala, jestli by

mohla mluvit se zástupcem velitele oddělení Li Jenem. Na druhém konci to způsobilo pozdvižení. Nakonec se jí někdo hodně lámanou angličtinou zeptal na jméno a potom jí řekl, že zástupce velitele oddělení Li Jen právě není k zastizení.

Z mlhy se vynořil autobus číslo čtyři. Margaret se do něj vmáčkla společně s řadou Číňanů a předala pět fenů průvodčí. Žena se na ni podezřívavě zamračila. *Jang-kuej-c'*, cizí dáblové, nikdy necestovali autobusem. Margaret si nevšímala tváří, které se k ní obrátily s nepokrytou zvědavostí, zatímco se držela tyče nad hlavou a tísnila se mezi těly ostatních. Pomyslela si, jak je to zvláštní, cítit se tak sama ve městě, kde žije jedenáct milionů lidí.

Probojovala si cestu ke dveřím a vystoupila hned za hotelem Beijing, od kterého před jedenácti lety západní novináři sledovali tanky vyslané proti demonstrujícím studentům na náměstí Nebeského klidu. Přešla na opačnou stranu ulice podchodem. Věděla, že se chová hloupě. Sama si zbytečně přivozovala bolest. Nohy ji však samy odnesly na roh ulice Čeng-i. Zabočila na stezku lemovanou stromy, ukrytou před hlukem dopravy na hlavní třídě. Napravo od ní se za vysokou kamennou zdí na místě bývalého britského velvyslanectví skrýval komplex ministerstva státní bezpečnosti. O několik desítek metrů dál se nad zelenými korunami stromů tyčily bytové domy pro policejní důstojníky.

Udělal se jí zle. Měla pocit, jako kdyby se jí něco zaseklo v krku. Bez potíží poznala Liho byt ve druhém patře, tři pokoje, které dřív sdílel se svým strýcem. Usmála se. Vybavila se jí vzpomínka na noc, kterou tam spolu strávili, kdy se spolu mohli milovat, ale nedošlo k tomu, protože toho moc vypila. Vzpomněla si i na chladný, vlhký železniční vagon na jakémsi odstavném nádraží na severu Číny, kde mu konečně spočinula v náručí, kde dali průchod své lásce. Když se vrátili do Peking, aby vysvětlili, proč byli zavražděni tři muži, a aby Liho zbavili obvinění, která

na něj byla uvalena vyděšenými funkcionáři, Li jí tehdy řekl, aby na něj počkala. Řekl jí, že ji miluje. A ona čekala. A čekala.

Otřela si z tváře slzy a všimla si, že ji, neznámou plavovlasou, modrookou *jang-kuej-c'*, zvědavě pozoruje hlídač u brány a nechápe, proč ta žena stojí na chodníku, dívá se na okna cizího domu a pláče. Rychle se otočila. Připadalo jí to zoufalé a hloupé. Byla to historie a ji ráno čeká let domů. V jejím životě bylo tolik bolesti, že jí ohlížení za minulostí nemohlo přinést žádnou radost. Mohla jít jen vpřed.

Po protější straně ulice pomalu projíždělo malé červené taxi. Zavolala, zamávala na něj a rozběhla se k němu. Taxi zastavilo a Margaret se posadila dovnitř. „*Ž'-tchan fan-tien*,“ řekla řidiči a chvíli se divila, že jí rozuměl. Hned však opět posmutněla. Trvalo to dlouho, ale Čína, její jazyk a obyvatelé se jí dostali pod kůži a do srdce. Zvykla si, ale bylo jí to k ničemu.

Taxi se vydalo zpět k východní třídě Čchang-an. V tom okamžiku vyšel z komplexu vysoký Číňan s širokými rameny a krátkým sestřihem a vedle sebe tlačil kolo. Měl na sobě rozhalenou bílou košili zastrčenou do kalhot. Na okamžik se zastavil a šátral po kapsách. Pak se obrátil k hlídači. „Nemáte cigaretu, Fengu?“

Hlídači to bylo nepřijemné. Ostatní důstojníci, kteří tu bydleli, na něj nikdy nemluvili, natož aby znali jeho jméno.

„Jistě, zástupce velitele oddělení,“ řekl a vytáhl z kapsy skoro plnou krabičku. „Vezměte si ji celou. Mám jich dost.“

Li si krabičku vzal a usmál se. „Přinesu vám novou, až se večer vrátím.“

„To není nutné,“ odpověděl hlídač.

Li se znovu usmál. „Ale je. Můj strýc mi vždycky říkal, že muž s dluhem je muž s břemenem. Na shledanou.“ Zapálil si, a aniž by cokoliv tušil, tlačil kolo stejným směrem, kterým se vydalo Margaretino taxi.

Když Margaret prošla bezpečnostní branou objektu I Pan, první budovy amerického velvyslanectví na ulici Kuang-chua, na západ od parku Ž'-tchan, byla už téměř tma. Na pravé straně stála hlavní administrativní budova, ve které sídlilo tiskové oddělení a oddělení pro kulturní záležitosti. V jihozápadní části spodní střechy visel obrovský satelitní talíř. Přímo před Margaret se rozkládalo velvyslancovo sídlo, jednoduchá dvojpodlažní budova se střechou z hnědých tašek. Stála na konci dlážděné příjezdové cesty, lemované dokonale udržovanými záhony květin a smutečnickými vrbami. Vlajka s hvězdami a pruhy se netečně chvěla v mírném večerním vánku. Už na ulici Margaret zaslechla od sídla přicházet mdlé zvuky tradiční čínské hudby. Když došla k dvojitým rudým dveřím u předního vchodu, zahlédla za zamřížovaným oknem na pravé straně hudebníky — tři muže a dvě ženy —, kteří hráli na osvětlené terase.

Dovnitř ji uvedl sám velvyslanec, společně se svou manželkou — přitažlivou, šarmantní ženou, které mohlo být kolem pětapadesáti let. Margaret se s ní do té doby neznala, a tak je velvyslanec představil.

„Ach ano,“ prohlásila jeho žena a zvědavě se na Margaret zahleděla. „Vy jste ta rýžová dáma. Tolik jsem toho o vás slyšela.“

Velvyslanec vycítil Margaretiny rozpaky, a protože si byl nejspíš vědom její nepředvídatelnosti, rychle ji zavedl do chladné vstupní haly s mramorovým dlážděním. Na opačném konci místnosti se schodiště pokryté zeleným kobercem vinulo do druhého patra, kde měla pokoje velvyslancova rodina. Nalevo byla šatna a pokoj pro hosty. Hranatým průchodem napravo sem doléhaly alkoholem opojené hlasy zbavené počátečních zábran. Margaret nepřišla nijak brzy.

V šatně si všimla, že velvyslanec něco spěšně sdělil své ženě. Možná jí řekl, že na choť diplomata se právě zachovala velice nediplomaticky. Ať už jí pověděl cokoliv, očividně ji to nijak nenadchlo. Otočila se a vrátila se ke svým hostům. Velvyslanec však vypadal zcela vyrovnaně. Nabídl Margaret rámě a provedl ji po huňatých čínských koberečcích v chodbě do dlouhého sálu plného lidí. Cestou minuli místnost po pravé straně, ve které byly k vidění exempláře přepychového tradičního čínského nábytku a nízký stůl zdobený rytinami a vykládaný perletí. „Naše malá přijímací místnost, speciálně pro Čiňany,“ řekl. „Nechávají se rádi obskakovat. Mají pak pocit, že jsou čestnými hosty.“

Sál tvořil dlouhý obdélníkový prostor s jednou zcela prosklenou stěnou. Po celé místnosti byly v úhledných skupinkách naranžované gauče a křesla. Bílé zdi zdobily hedvábné a papírové koláže pastelových barev a na všech jako kyvadla visely různé zbarvené disky, které představovaly starodávné pečetě. Velvyslanec postřehl, že si je Margaret prohlíží. „Ručně je vytvořili papírníční mistři z provincie An-chuej. Dílo Roberta Rauschenberga.“ Lítostivě se usmál. „Bohužel je máme jen vypůjčené. Jako většinu kousků v tomto domě. Je to součást vládního programu *Umění na ambasádách*. Výtečný nápad. Jenom je škoda, že je musíme vrátit.“ Mávl na číšníka nesoucího ták s nápoji. „Co si dáte?“

„Vodku s tonikem, ledem a citronem,“ řekla Margaret číšníkovi. Ten přikývl a vytratil se.

Velvyslanec mezitím vyslal jakési tajné znamení a z davu vyšla rozesmátá Sofie. „Čau. Jsem ráda, že jsi to stihla.“

„Nechám Sofii, aby vás představila ostatním,“ řekl velvyslanec. „Musím se zase zamíchat do davu.“ Usmál se, zamával a zmizel. Margaret se ulevilo. Bylo na něm něco, co ji znepokojovalo. Měla pocit, že se v její přítomnosti cítí nesvůj.

„Máš hlad?“ zeptala se Sofie. Došla na konec místnosti a dalším průchodem vstoupila do jídelny, která kolmo navazovala na hlavní sál a tvořila s ním půdorys ve tvaru písmene T. Před sešikovanými fotografiemi váz a artefaktů se velice dlouhý stůl prohýbal pod tíhou salátových mís a táců s různými druhy studeného masa a horkých ploten s bublajícími čínskými jídlý. Všechno vypadalo velice chutně, ale Margaret neměla na jídlo ani pomyšlení.

„Možná později,“ řekla a rozhlédla se kolem po číšníkovi, který jí měl přinést pití. Skupina hostů vyšla otevřenými francouzskými okny na terasu, kde hrálo kvinteto. „Co jsou ti lidi zač?“ Začínala uvažovat, proč vlastně přišla. Neviděla nikoho, kdo by alespoň vzdáleně odpovídal Sofiinu popisu Michaela Zimmermana, a rozhodně neměla náladu na společenskou konverzaci.

„Á, tamhle je pár důležitých lidí z produkce, zástupci firem, které sponzorují seriál. A tamhleta skupinka Číňanů...“ kývla Sofie směrem k hloučku mužů v oblecích, kteří celí nesví stáli v ústraní a v rukou drželi sklenky vína, jako kdyby nevěděli, co s nimi mají dělat. „Ti zastupují různé úřady vlády, které zprostředkovaly natáčení.“

„Promiňte, myslím, že tohle je pro vás.“

Margaret se otočila. Mladý muž v tmavém obleku jí podával vodku s tonikem. „Aha, díky,“ řekla a vzala si od něj nápoj.

„Bylo mi potěšením,“ prohlásil a naklonil se k Sofii. „Sofie, myslím, že se po tobě shání velvyslanec.“

Sofie nadskočila. „Vážně?“ Otočila se k Margaret a omluvně zvedla obočí. „Hned se vrátím.“ A rychle se vzdálila.

Margaret si dopřála pořádný lok vodky. Trochu ji znepokojilo, že mladík pořád stojí u ní.

„Nepřijdou vám tyhle večírky otřesné?“ řekl a zatahal se za límec, jako kdyby mu připadal nepohodlný.

„Jistě,“ řekla s mírným překvapením v hlase Margaret. „Ale v mém případě si za to můžu sama. Vy za to alespoň dostáváte zapláceno.“

Zmateně se na ni zadíval. „Co tím máte na mysli?“

Najednou na ni dolehla tíha pochopení. Zamávala na něj skleničkou. „No, nejste...? Nepřinesl jste...?“ Neměla odvahy na to, aby větu dokončila. Muž se zasmál.

„Myslela jste si, že jsem číšník?“ Tvář se mu pobaveně roz-
zářila. Podíval se na ni a v tmavých očích mu zajiskřilo.

„Panebože.“ Margaret se na něj nedokázala podívat. „Omlouvám se.“ Když se ale nakonec odvážila, bylo jí jasné, že se vůbec neurazil.

„Obávám se, že za dnešní večírek si můžu taky sám, stejně jako vy.“ Po obou stranách úsměvu se mu ve tvářích udělaly dólíčky. Měl husté obočí a lesklé kaštanové vlasy sčesané za uši. Byl starší, než si Margaret původně myslela. Teď odhadovala, že mu je pětatřicet, možná čtyřicet let. Ve vlasech měl jen drobný náznak šedin. „Číšník vás hledal na druhé straně místnosti. Řekl, že jste se Sofii, tak jsem vzal vaše pití a usoudil jsem, že když najdu Sofii, najdu i vás. A to se mi povedlo.“

Margaret byla ještě pořád vyvedená z míry trapností svého faux pas. „Opravdu se omlouvám,“ řekla znovu a nenapadala jí žádná další slova.

„To nemusíte. Je to jen moje chyba. Tak moc jsem toužil po setkání se ženou, která chtěla...“ dramaticky se odmlčel, „posoudit můj zadek, že jsem se úplně zapomněl představit.“

Margaret ucítila, jak se jí do tváří rozlévá ruměnc.

Natáhl k ní ruku. „Michael Zimmerman.“

Byl to jeden z mála okamžiků Margaretina života, kdy se jí vůbec nedostávalo slov. Potřásla si s ním rukou a připadala si jako úplný idiot. Jak to, že ví o jejím rozhovoru se Sofii? Jak si ho mohla splést s číšníkem? V tu chvíli nevěděla, co je trapnější.

A navíc se neustále cítila přikovaná na místě jeho usměvavýma očima. Málem by tam jen mlčky stála a čekala, ale včas se probírala. „Po pravdě bych cokoliv vašeho mohla posoudit jen na pitevním stole.“

„Ach ano,“ odvětil, „Sofie mi to řekla. Oba se zabýváme smrtí, vy i já.“

„Opravdu?“

„Vy je pitváte, já je vykopávám.“

Margaret na něj vrhla ledový pohled. „Byli jste na mě nachystaní, že? Sofie u toho ani nebyla, když jsem si objednávala pití. Co je vlastně zač, vaše mladší sestra?“

„Skoro,“ řekl Michael. „Chodila s mou mladší sestrou do školy. Je do mě zamilovaná už od doby, kdy jí byly tři a mně patnáct.“ Vzal ze stolu sklenici červeného vína a trochu se napil. „Myslela si, že potřebujete zvednout náladu.“

„Ale ne, vážně?“ Margaret si nebyla jistá, jestli chce, aby ji někdo litoval.

„Nemějte jí to za zlé. Je to hodná holka. A chytrá.“ Opět upil vína. „Jen se jí nechtělo věřit, že nevíte, kdo jsem.“

„A vám nejspíš taky ne. Musela to být rána pro vaše hvězdné ego, když jste zjistil, že vás někdo nezná.“

„Podívejte,“ zazubil se Michael, „nemusíte na mě být taková. Řekl jsem, že se téhle klukoviny zúčastním jen za předpokladu, že budete oslnivě překrásná.“

Margaret se nepřemohla a usmála se. „Aha, vážně?“

„Tak jsem čekal, až přijdete, a...“

„A?“

„Nakonec jsem si řekl, že někdo tak ošklivý určitě potřebuje zvednout náladu.“

Margaret se zasmála a uvědomila si, že k jejímu překvapení jí Michael připadá přitažlivý. Znepokojilo ji to. Opravdu ji přitahoval stejný muž, po kterém šlely čtenářky *Cosmopolitanu*?

To pomyšlení ji naplnilo hrůzou. Uklidnila se však tím, že čtenářky *Cosmopolitanu* se s ním nikdy nesetkaly osobně. Nepřítahoval ji jeho obraz, ale on samotný. Neměla žádné předsudky týkající se jeho mediální osobnosti. Panebože, vždyť si myslela, že je číšník! Tak či tak už to bylo dlouho, co s někým mohla neškodně flirtovat. „Mělo mi to dojít,“ řekla. „Opravdový číšník by se choval na úrovni.“

„Tím jsem si jistý,“ řekl Michael. „To mi předhazují i kritici. Nízkou úroveň. Víte, co myslím — takové to snobské elitářství, které by dokument o archeologii běžně odsoudilo k vysílání na nějakém neznámém kanálu, co sleduje jen pár lidí.“

„Au,“ řekla Margaret. „Narazila jsem na nějakou bolístku?“

„Ne,“ řekl Michael a usmál se. „Obří zející ránu. Zrovna mě roznesl na kopytech televizní recenzent z *New York Times*, který si myslí, že historii ponižuju na úroveň telenovely.“

„A děláte to?“

„Hm, nejspíš ano,“ přikývl Michael. „Ale tomu chlápku nedošlo, že slušná telenovela je pořád jen dobrý příběh a historie přímo překypuje dobrými příběhy. Vy jste forenzní patoložka, že?“ Margaret přikývla. „Takže to sama musíte vědět nejlépe. Každý zločin má svůj příběh, za kterým stojí mnoho různých motivů — chamtivost, chtíč, žárlivost... A vy musíte odkrýt jednotlivé vrstvy, které tento příběh zakrývají. Potom můžete kousek po kousku poskládat řadu důkazů, které vás nakonec dovedou k pravdě.“

Margaret se zasmála. „Když to říkáte vy, zní to jako vzrušující práce. Můžu vás ujistit, že je to většinou nuda.“

Najednou byl velmi soustředěný, jako kdyby chtěl popsat něco, čemu je třeba věnovat plnou pozornost. „Jistě. Je to bolestivý, zdlouhavý postup, který vyžaduje nekonečnou trpělivost a jasnou představu o tom, kam to celé směřuje. Ale pravda nikdy není nudná — ta úžasná směsice lidské touhy a slabosti,

možná i temnoty, která vede ke spáchání zločinu. Chápete, co tím chci říct?”

Margaret zakroutila hlavou. Netušila, co se jí snaží sdělit. „Obávám se, že ne.“

„To dělám já,“ pokračoval. „Totéž co vy. To je podstata archeologie. Odkrýváme vrstvy, obvykle vrstvy času, abychom odhalili důkazy, všechna drobná vodítka, která nám historie zanechala, abychom díky nim nakonec došli k pravdě. Ta může být opravdu nezvyklá. Může být působivá a dojemná, plná stejných lidských tužeb, slabostí a temnoty jako zločiny, které vyšetřujete. Proč bych ty příběhy nemohl ukázat lidem? Jsou dobré. Dobrý příběh stojí za vyprávění. A když se ho rozhodnete vyprávět, získáte publikum.“ Najednou se zarazil, jako kdyby ho přívál vlastních slov překvapil. Zdálo se, že si není jistý, jak pokračovat.

Margaret pokrčila rameny. „Takže si kritik z *Timesů* může svou recenzi strčit někam?”

Chvíli bylo ticho a potom se Michael rozesmál na celé kolo. Měl nakažlivý smích. „Proč mě samotného nenapadlo to říct? Mohl jsem si ušetřit spoustu zbytečného vysvětlování.“

Když to vyslovil, Margaret zachytila záblesk toho, co mu na obrazovce přinášelo takový úspěch — vášně a osobnosti, díky které ho lidé chtěli sledovat, vyslechnout si jeho příběh. Margaret si pomyslela, že v životě by takový zápal mohl být únavný. Pak si řekla, že by to dost dobře zvládl kompenzovat svým smyslem pro humor. A taky tím parádním zadkem.

Dopil víno a vzal si další sklenku. Kývl směrem k terase. „Nehcete se podívat ven? Skoro se tu nedá dýchat.“

Prošli po černých dlaždicích a vystoupili francouzským oknem na terasu. Venku bylo citelně chladněji. Lehký vánek kýval povadlými větvemi smuteční vrby, která během dne poskytovala úkryt před sluncem.

„Dnes vyšly dva měsíce,“ řekl Michael. Margaret okamžitě vzhlédla, ale za tmavým mrakem smogu neviděla nic. Když si všiml jejího zmatení, usmál se. Kývl směrem na druhou stranu terasy, ke kvintetu hudebníků, kteří byli zcela ponořeni do hry, ztraceni ve vlastním světě. Naklonil se k ní, jako kdyby s ní chtěl sdílet nějaké tajemství. „Ty dva nástroje, co připomínají kytary s kulatými těly — říká se jim *žuan* nebo také ‚měsíční kytary‘. Asi vám dojde, proč to tak je.“ Margaret to pochopila. Venku na terase to bylo zvlášť patrné. Bledé dřevo dokonale kulatých ozvučných desek zářilo v odraženém světle lamp nad nimi a nástroje tak připomínaly dva měsíce tančící v rytmu hudby. Ta analogie se jí líbila. Byla jistým způsobem konejšivá. Dopila vodku.

„Chcete donést další?“ zeptal se Michael.

„Ne. Jen bych se potom chtěla opít.“ Zamyšleně se odmíkla a pak rychle dodala: „Navíc tady číšníci za moc nestojí.“

Usmál se, ale neunikl mu smutek, který se před ním snažila zakrýt. Řekl: „Máte za sebou pár drsných měsíců.“

Vrhla na něj pohled spíše obranný než nepřátelský. „A vy o tom samozřejmě víte všechno.“

„Ne. Vím jen to, že jste dáma, která vyvěsila na internet poplašné zprávy o geneticky modifikované rýži.“

„Nebyly to poplašné zprávy,“ vyštěkla.

„Poslyšte,“ řekl a zvedl ruce na svou obranu, „nevím, jak vy, ale tvrzení, že polovina lidí na světě je v ohrožení, je pro mě docela poplašné.“

Trochu se uklidnila a pousmála se. „Báli jsme se toho nejhoršího. Můžete být rád, že to tak nakonec nedopadlo. Ale nesmíme to podceňovat. Dobře, ten virus nebyl ve všech druzích rýže a díkybohu se ukázalo, že u spousty z nás se projevila přirozená imunita, ale i tak jsou pořád ohroženy miliony lidí.“

„Četl jsem, že lék budou mít hotový každou chvíli.“

„Snad se nepletou.“

Nastalo trapné ticho. Potom Michael promluvil: „Takže je to vaše vina, že všichni musíme jíst tolik nudlí. Musíte být u Čiňanů velice oblíbená.“

Rozpačitě se usmála. „Ještě pár týdnů a nová úroda bude sklizená. Jednoduše se vrátili ke staré, přírodní odrůdě. Za rok můžou sklízet třikrát, takže tu svou úžasnou rýži budou mít brzo zpátky.“

Po nějakou dobu jen tiše stáli, zaposlouchání do podivuhodné tradiční čínské hudby; kvílení dvoustrunných houslí *er hu*, mrazivého dechu flétny z fialového bambusu, dvou tančících měsíčních kotoučů a zvonivého zvuku cimbálu. Margaret nevěděla, co by měla říct. Právě shrnula poslední tři měsíce svého života v jedné větě a podala je tak, jako kdyby byly úplně nepodstatné. Michael stál tiše vedle ní. Vnímala jeho tělesnost. Divila se, jak je možné, že ji přitahuje, i když se ještě nepřenesla přes vztah s Lim. To pomyšlení ji trochu vyděsilo. Vzpomněla si na jednu věc, na kterou lidé často zapomínají — neexistuje nic jako neškodné flirtování.

„Měla bych už jít,“ řekla.

„Vždyť jste zrovna dorazila.“

„Jo, ale je to váš večírek. Nechci si vás nechávat pro sebe.“

„Vy mě pro sebe můžete mít, kdy jen budete chtít.“

Podívala se mu do obličeje a čekala, že uvidí úsměv. On se však neusmíval. Pocítila v prsou záchvěv strachu, motýla uvězněného hned pod kůží. Nato se Michael uvolnil a ona s ním.

„Co kdybyste zítra přišla na naleziště? Děláme pozoruhodné rekonstrukce v hrobkách dynastie Ming. Z Pekingu to je jen hodina cesty.“

„Omlouvám se, ale nemůžu,“ řekla. „Musím chytit ranní let.“

Zamračil se. „Kam letíte?“

„Domů,“ řekla stroze.

Vypadal zmateně. „Kde to je?“

„V Chicagu.“

„Kdy se vrátíte?“

„Nikdy,“ odpověděla a definitivnost toho slova ji zasáhla a probrala jako rána do obličeje. „Opravdu musím odletět.“

„Čau, tak jak to s vámi vypadá?“ Oba se otočili po hlase. Na terasu přišla Sofie.

„Neřekla jsi mi, že zítra odlétá,“ odpověděl Michael s náznakem výčitky v hlase. Otočil se k Margaret. „Navíc nás nikdo řádně nepředstavil.“

„Je to tak možná lepší,“ řekla Margaret. „Když se nikdy nepozdravíme, nikdy se nebudeme muset loučit.“ Otočila se k Sofii. „Díky za pozvání. Bavila jsem se. Ale musím si ještě sbalit věci.“ Přinutila se k úsměvu a kývla jim na pozdrav. Pak se protlačila mezi hosty v jídelně a rychle přešla celý sál. Vyzvedla si věci z šatny, spěšně vyběhla z rudých dveří, sešla ze schodů a zmizela v chladném večeru.

Na ulici se zastavila, aby popadla dech. Zvuk hudby přicházel z dálky, stal se jen vzdáleným cinkáním. Opřela se o zeď, aby znovu získala rovnováhu. Právě proběhlo její první setkání se skutečným, normálním životem po hodně dlouhé době. Bylo to na ni příliš intenzivní. Jako první potáhnutí z cigarety po několika letech odříkání. Uvědomila si, že musí zvolnit.

III

Slyšel Margaretino volání o pomoc. Dlouhý, naléhavý křik. Ale neviděl ji — jen mihotavý záblesk světla kdesi v temnotě, která ho obklopovala jako pavučina a poutala ho do svých ulepených vláken. Hlas však zněl tak žalostně, až se mu z toho stahovaly vnitřnosti. Věděl, že se k ní nemůže dostat, že ji nemůže zachránit. Trhl sebou, zničehonic se probudil a vymrštil se do sedu,

zmáčený potem a zamotaný do prostěradla. Do vědomí mu proniklo táhlé vyzvánění telefonu v obývacím pokoji. Vyskočil z postele a běžel ho zvednout, aby nevzbudil strýce I-fua. Teprve když byl v půlce chodby, uvědomil si, že strýc je mrtvý. Ta vzpomínka ho zasáhla jako úder na solar plexus, tak bolestivě, až se mu udělalo zle. Málem vykřikl bolestí. Dopotácel se do pokoje a snažil se popadnout dech. Ve tmě se mu podařilo převrátit stolek s telefonem. Přístroj hlučně odskákal po linoleu. Sluchátko vypadlo z vidlice. Li slyšel, jak z něj vychází zvláštní, zkreslený hlas: „Wej... wej...“* Nahý Li šátral po podlaze a nakonec v mdlém světle přicházejícím sem z ulice sluchátko nahmatal. „Li Jen.“

„Zástupce velitele oddělení, u telefonu je strážník z Pej-sin-čchiao San-tchiao. Došlo k další vraždě.“

Limu se podařilo najít zbytek přístroje a zapnout lampu vedle pohovky. Posadil se a podíval se na hodinky. Byly čtyři hodiny ráno. „Další setnutá hlava?“

„Ano, pane.“

„Kde?“

„V bytě na čtvrtém podlaží budovy na ulici Tchuan Ťie Chu Tung-li číslo sedm ve čtvrti Čchao-jang.“

„Koho tam máme?“

„Detektiv Čchien odešel před pár minutami. Mám pro vás poslat vůz?“

„Ne, dostanu se tam stejně rychle na kole. Už tam jedu.“

Li zavěsil a chvíli jen seděl a hlasitě oddechoval. Srdce mu prudce bušilo. Další vražda. Bylo mu zle. Přemýšlel, jestli si vůbec někdy zvykne na to, že strýc už není na světě. Ten vyrovnaný hlas plný klidu, moudrosti a inteligence. Li věděl, že se mu nikdy nevyrovná. Rázně si promnul obličej, aby zahnal poslední zbytky

* Pozn. překl.: *Wej* [wéi] je slovo, které se v čínštině při telefonních hovorech používá obdobně jako české haló.

ospalosti a návaly deprese, které ho přepadaly, kdykoliv pomyslel na I-fua. Chtěl věřit na duchy. Přál si, aby se I-fu vrátil a strašil ho nejen v hlavě a vzpomínkách. I tak ale věděl, že určitá část strýce v něm žije dál. Pořád se mu musel zodpovídat a musel toho ještě víc dokázat. Kráčet ve stopách jednoho z nejobpověvanějších pekingských policistů pro něj bylo těžké i za I-fuova života. Teď, po jeho smrti, se to zdálo ještě těžší.

Li se vrátil do ložnice, oblékl si džíny, tenisky a bílé tričko. Ze skříňe vytáhl černou koženou bundu. Zkontroloval, jestli u sebe má cigarety a policejní průkaz v hnědém koženém pouzdře. Zapálil si a po prvním potáhnutí znechuceně zkrřivil ústa. Chvilí váhal a potom vstoupil do strýcova pokoje. Nechal ho ve stejné podobě, v jaké ho udržoval I-fu, dokud byl naživu. Na komodě byly rozložené osobní věci a na stěnách visely fotografie; snímek I-fua, když se jako mladý policista v roce 1950 vydal na cestu do Tibetu; obrázek, na kterém byl I-fu se svou ženou — tetou, kterou Li nikdy nepoznal; fotografie I-fua na hostině, kterou pro něj přichystali před odchodem do důchodu. Rozzářená kulatá tvář pod záplavou černých kudrnatých vlasů, skelný pohled v jeho jinak bystrých očích — vypil příliš mnoho piva. Li se usmál a sáhl na fotografii, jako kdyby se tak strýce mohl dotknout v nějakém jiném životě. Pod prsty ale ucítil jen chladné, neživé sklo. Rychle se otočil, zhasl světlo a vyběhl z bytu.

Strážník na noční hlídce kývl na Liho, který vytlačil kolo na ulici Čeng-i a vydal se na sever k východní třídě Čchang-an. V tu dobu byly silnice docela prázdné, jen občas kolem projel osobní automobil nebo konvoj nákladních aut, která směřovala na jih a přepravovala ze severní části města uhlí. Žádní jiní cyklisté venku nebyli, a tak měl Li celý cyklistický pruh sám pro sebe. Opřel se do pedálů a hnal se přes šmouhy světel, které na silnici přes koruny stromů vrhaly pouliční lampy. Většina neonových a barevných průčelí nových budov byla tou dobou zhasnutá.

V tu hodinu byla na ulicích Pekingu největší tma. Li zápolil s přívalem temných myšlenek, které se mu honily hlavou.

Šlo o čtvrté useknutí hlavy v pravděpodobně úplně prvním případě sériových vražd, které kdy kdo v Pekingu zažil. Jednalo se o krvavé popravu provedené podle téhož bizarního rituálu, tak chladnokrevné a dokonale připravené, až z toho policistům běhal mráz po zádech. Li se snažil z hlavy vypudit scénu, kterou měl brzy spatřit. Během své kariéry viděl mnoho obětí vražd i všech možných nehod, ale ještě nikdy takové množství krve. Jen stěží dokázal uvěřit, že jí člověk může mít v těle tolik. A účinek byl o to mocnější, když byla čerstvě oksyličená a měla zářivě rudou barvu.

Li projel pod nadjezdem druhého okruhu a pokračoval na východ kolem budovy CITIC a Světového obchodního centra. Potom na třetím okruhu opět zabočil na sever. Za pár hodin se město probudí a cyklistické pruhy se naplní ospalými cyklisty, kteří budou spěchat do práce. Doprava začne houstnout a kolem osmé se všechny tepny ucoupou a provoz na nich se úplně zastaví. Nekonečné řady otrávených řidičů budou troubit jako o závod a hlasitě túrovat motory odkašlávající špinavé, nekatalyzované zplodiny do ovzduší, které už je samo o sobě jedovaté. Jízda na kole po Pekingu už dávno přestala být radostnou záležitostí.

Třetí okruh byl však ještě pořád prázdný, kam až Li dohlédl. Zdálo se mu, jako by byl ve městě úplně sám, dokud nezabočil na východ do stromy lemované ulice Tchuan Ťie Chu Tung-li. Zhruba dvě stě metrů před ním stálo na chodníku před budovou číslo sedm několik set lidí kolem šiku policejních aut a dodávek patřících forenznímu oddělení. Byli to obyvatelé okolních domů, které probudilo kvílení policejních sirén a sanitky. Rychle na sebe něco hodili, někteří si ani nepřezuli pantofle a shlukli se kolem aut. Rozespale sledovali všechno dění a snažili se zjis-

tit, co se přihodilo. Několik desítek policistů mělo na starost kontrolu davu — ti právě vztyčovali dočasné zábrany. Z okolí neustále přicházeli další a další lidé. Li se musel protlačit až k zábranám a nesmlouvavý mladý strážník ho nechtěl pustit, dokud mu Li neukázal průkaz. Dalšího policistu Li znal. Hlídal u vchodu do budovy.

„Kde je detektiv Čchien?“ zeptal se Li.

Policista ukázal palcem za sebe. „Běžte nahoru po schodech. Čtvrté patro.“

Zdi domu byly poškrábané a špinavé. Pravděpodobně je nikdo nenatřel od doby, kdy v sedmdesátých letech byty postavili. Vzduch pod schodištěm páchl vlhkem a zatuchlinou a byl v něm cítit lehký závan moči. Na každém odpočívadle se vedle sebe tísnila stará rezavá jízdní kola. Dveře do bytů byly zakryté ocelovými mřížemi. Li rychle vyběhl po schodech. Na odpočívadle ve čtvrtém patře stáli v hloučku policisté a kouřili. Dva technici z forenzního se opírali o zábradlí a sledovali, jak se k nim Li blíží. Z bytu vycházelo jasné světlo.

Li zachmuřeně kývl na pozdrav a prosmykl se do bytu. Prošel kolem malé kuchyňky na levé straně a záchodu po pravé ruce. U skříňky hned za dveřmi kuchyňky ležely sandály, přezutí na chvíle pohodlí. O něco dál byla úzká místnost s vestavěnými skříněmi u protější stěny a se stolem pokrytým každodenním odpadem — novinami, cigaretami, přetékájícím popelníkem, špinavými talíři od nedojedené večeře. Nalevo stála prosklená stěna a za ní ložnice, do níž dopadalo světlo pouličních lamp. Napravo byl maličký obývací pokoj s pohovkou, televizí a sítovými dveřmi, které vedly do lodžie. Ve vzduchu byl cítit pach cigaretového kouře a vaření a velice slabý náznak čehosi podivně pronikavého, nasládlého, co Li nedokázal určit.

Tělo bylo v obývacím pokoji. Li ucítil krev ještě předtím, než zahlédl skrčené ležící torzo bez hlavy. Ta ležela asi o půl metru

dál, otočená na bok, takže její mrtvé oči hleděly přímo na Liho. Fotoaparát osvětlil scénu bleskem a vypálil Limu výjev do mysli. Obrovská rudá kaluž vypadala v tom náhlém oslepujícím světle ještě jasněji.

Před Lim se objevil kostnatý obličej detektiva Čchien. Sklíceně kývl na pozdrav. „Stejná vražda jako ty ostatní, šéfe.“

Čchien byl skoro o deset let starší než Li a měl mnohem víc zkušeností. Ale neměl Liho nadání a představitivost. Právě díky tomu se Li ve svých třiatřiceti dočkal povýšení dřív než on. Čchien mu to však neměl nijak za zlé. Dobře znal své nedostatky a dokázal posoudit schopnosti ostatních. Byl velice spolehlivý a Li ho potřeboval. Navíc vždycky jednal na rovinu. Čchien nikdy nedělal podrazy. Byl přímý jako pravítko a Li věděl, že se nikdy nemůže stát, aby se nějak nepohodli.

„Až fotograf skončí, vyklidíme to tady,“ řekl Li. „Je tady zbytečně moc lidí.“

„Jistě. Myslím, že už je skoro hotový. Doktor zrovna ohledává tělo.“ Čchien okamžitě začal vyhánět ostatní z bytu.

Doktor Wang Sing, patolog z Centra pro technologickou kriminální analýzu v *chu-tchungu* Pchao Ťü, dřepěl nad tělem. Mezi pevně staženými rty měl cigaretu a na ruku natažené bílé rukavice potřísněné krví. Postavil se a pomalu si je sundal. Opatrně překročil část podlahy, kde bylo odhrnuté linoleum a vytrhaná prkna. Vyhnul se veliké kaluži krve, která stekla do díry v podlaze, a také rudým pruhům, jež na zemi vytvořila životodárná tekutina tryskající z krčních tepen. Vydal se do chodby. Cigaretu se mu přilepila ke rtům. Opatrně ji odloupl a zašklebil se. „Když hlavu neztratíš, ač všichni známí svou ztrácejí a obviní tě spíš...“

„Rudyard Kipling,“ prohlásil Li.

„Pane jo,“ řekl patolog Wang. „Jste sečtělý.“

„Strýc měl doma jeho sbírku básní.“

„Jistě... o tom nepochybují.“ Patolog upustil znečištěné rukavice do plastového pytle a téměř zanotoval: „Budete toho chlápka muset chytit, Li. Nebo to nakonec bude vaše hlava.“ Vytáhl z kapsy zapalovač.

„Tady nekuřte,“ řekl Li. „Předpokládám, že se ani nemusím ptát na příčinu smrti.“

Patolog Wang pokrčil rameny a schoval zapalovač. „Je docela zřejmé, že mu někdo usekl hlavu. Ne tak čistě jako u předchozích obětí — ale to je možná jen tím, že se mu ztupila čepel.“ Li na popíchnutí nereagoval. „Podle množství krve můžu bezpečně říct, že mu ještě tlouklo srdce, když přišla rána. Takže bych vsadil pěkný obnos na to, že příčinou smrti bylo setnutí hlavy.“

„Ale to jen v případě,“ řekl Li, „že se vláda rozhodne zlegalizovat sázení.“

Wang se usmál. Jeho závislost na kartách a madžongu byla pověstná. „Myslel jsem to samozřejmě jen obrazně.“

„Samozřejmě,“ odtušil Li. Vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby zjistil, že se v *chu-tchungu* Pchao Tü sázejí peníze na výsledky pitev. „Co doba úmrtí?“

„Aha,“ prohlásil Wang, „tak to už je vážně loterie.“

„Tak jaký je váš nejlepší odhad?“

Patolog se zamyšleně poškrábal na bradě. „Trvá asi dvanáct hodin, než se rozvine rigor mortis a tělo ztuhne docela. Tak daleko ještě nepokročil.“ Podíval se na hodinky. „Je po smrti asi devět hodin. Zemřel včera večer, v osm, osm třicet, plus minus dvě tři hodiny.“ Zamával cigaretou na Liho. „Jdu si ven zakouřit, kdybyste mě ještě potřeboval.“ Otočil se a vyšel na odpočívadlo.

Li opatrně vešel do obývacího pokoje a prohlédl si místo činu. Čchien ho následoval.

Tělo se převrátilo z kleku a padlo na bok, zkroucené do jakési bizarní polohy plodu. Až na to, že muž měl ruce za zády

svázané kolem zápěstí. Li si dřepł, aby se podíval zblízka. Hedvábná šňůra. Stejně jako u ostatních. Když vstal a opatrně tělo obcházel, spatřil oči na utaté hlavě. Jako kdyby ho pozorovaly. Měl nepříjemný pocit, že ho sledují při každém kroku. Uhnul pohledem a zrak mu padl na původně bílý plakát, z velké části namočený do krvavé kaluže. Šňůra, která ho předtím držela na krku oběti, byla přetnutá a potřísněná krví. Li opatrně zvedl nezkrvavený konec plakátu a přečetl si znaky vyvedené červeným inkoustem na druhé straně. Byla na něm vzhůru nohama napsaná a přeškrtnutá přezdívka „Kopáč“. Nad ní se táhly tři vodorovné čáry. Číslo tři. Všechno to bylo tak povědomé.

Li vstal a rozhlédl se po místnosti. Uvědomil si, že něco nehraje. Byla tam pohovka, stůl s lampou, skříňka s malou televizí. Pohovka byla stará, ale nevypadalo to, že by ji někdo dlouho používal. Nikde se nepovalovaly žádné tretky, osobní věci, dokumenty ani dopisy. Li opatrně obešel tělo a zjistil, že odpadkový koš vedle televize je úplně prázdný. Otevřel skříňku. Nic.

„Co se děje, šéfe?“ zeptal se Čchien.

Li přešel do jídelny a otevřel vestavěné skříňe. Leželo v nich pár bund, jedny kalhoty a několik párů bot. Byl to velký úložný prostor, ale téměř prázdný. „Známe už jeho totožnost?“ zeptal se Li a přesunul se do kuchyně.

„Děláme na tom, šéfe,“ odpověděl Čchien. „Byt patří soukromému majiteli. Někdo si ho pronajímal asi tři měsíce, ale nikdo ze sousedů o něm nic neví. Vůbec ho nevidali.“

„A co uliční výbor?“

„Taky nic neví. Byt neposkytoval jeho *tan-wej*...“

Li v duchu proklel rozhodnutí vlády privatizovat bydlení. Možná že lidé chtěli mít své vlastní domy, ale rozbíjeli tím tradiční strukturu čínské společnosti. Protilehlé konce nového ekonomického spektra, vlastnictví nemovitostí a nezaměstnanost, vytvářely obrovskou neregistrovanou složku obyvatel bez

stálého bydliště. Bylo téměř nemožné tyto lidi vysledovat. Vedlo to k nárůstu kriminality. Li prudce otevřel skříňky v kuchyni. Až na pár konzerv a balíčků sušených nudlí v nich také nic nebylo.

„Kdo zavolal policii?“

„Pár, co žije o patro níž.“ Čchien se zašklebil. „Chlápka vzbudilo mokro v posteli. Zjistil, že mají úplně promočené prostěradlo. Chvilku si myslel, že se pochcal. Než rozsvítil. Prostěradlo bylo zářivě rudé. Rozkřičel se, protože měl za to, že to je jeho krev. Pak vstala i jeho žena a taky začala ječet. Nakonec si ale všimla obrovské rudé skvrny na stropě, ze které krev kapala. Docela to s nimi zamávalo.“

Následoval Liho do ložnice a díval se, jak opatrně stahuje příkrývky a zkoumá prostěradlo. Li nahlédl do nočního stolku a potom si klekl a podíval se pod postel. „Co hledáte, šéfe?“

Li vstal a na okamžik se zamyslel. „Nikdo tu nežil, Čchiene,“ řekl. „Někdo tenhle byt používal, občas si tu uvařil, někdy zůstal přes noc. Ale nežil tu. Není tu žádné oblečení, osobní věci ani jídlo...“

Čchien pokrčil rameny. „Na balkoně visí vyprané prádlo.“

„Tak se na něj podíváme.“

Opatrně přešli obývací pokoj a vstoupili do ložnice. Na stropě byl zavěšený kruhový sušák. Viselo na něm tričko a dvoje ponožky. Li natáhl ruku ke Čchienovi, který se chtěl prádla dotknout. Zalovil v kapse a vytáhl malou kapesní svítilnu. Posvítil na strop nad sušákem. Ve světle baterky se zaleskla stříbrná vlákna spletené pavučiny. Velký černý pavouk se rychle schoval. Li vypnul svítilnu. „Určitě si tu někdo vypral. Ale muselo to být dávno.“ Zamyšleně se podíval na Čchienu. „Pojďme si promluvit s tím párem zespodu.“

* * *

Strážník, který seděl u starého Chua, byl očividně rád, že může odejít. Když míjel Čchien, zvedl ruku a naznačil s ní ústa, párkrát s nimi zahýbal a přitom zvedl oči v sloup. Byt byl rozvržený stejně jako ten nad ním, ale starý Chua a jeho žena ho používali jinak. Také jedli v největší místnosti a sklízeli nádobí do polic ukrytých za kostkovaným závěsem. Spali však v menším pokoji v zadní části bytu a obývací pokoj si zřídili v místnosti vpředu, z níž bylo vidět na ulici. Rozdíl mezi oběma byty byl obrovský. Takto vypadalo místo, na kterém někdo žije — nábytek zabíral každý volný roh, všechny plochy byly zaskládané hromadami předmětů denní potřeby. Na zdech visely rodinné fotografie, kalendář, pár starých plakátů s reklamami na mýdlo a cigarety z dvacátých a třicátých let. Bylo tu cítit špinavé prádlo, pot a odér mnoha jídel, které si pár připravil. Byl tu cítit život.

„Dejte si čaj,“ řekl stařík a mávl rukou směrem ke stolu. „Voda je ještě horká.“ Ale Li i Čchien odmítli. Z koupelny k nim doléhaly zvuky tekoucí vody. „Dneska už se sprchuje potřetí,“ prohlásil starý Chua. „Husa jedna hloupá. Myslí si, že na sobě má ještě krev. Už jsem jí říkal, že je čistá. Ale vůbec mě neposlouchá.“

Stařec byl téměř plešatý. Tu trochu vlasů, co mu zbývala, měl oholenou. Byl oblečený do modrých bavlněných kalhot a rozepnuté ušmudlané košile odhalující buddhovské břicho a hrudník. Byl bosý a právě kouřil balenou cigaretu.

„Víte, na smrt jsem zvyklý,“ řekl. „Jen jsem se vylekal, protože jsem si myslel, že krvácím. Krev ostatních lidí mi nevádí.“

Li si přitáhl židli. „Co znamená, že jste zvyklý na smrt?“ zeptal se. Li se se smrtí setkal mnohokrát, ale nikdy si na ni nezvykl.

Starý Chua se zazubil. „Pracuju pro komunální služby,“ řekl. „Celých třicet let. Od státní bezpečnosti se to zas tak neliší. Oba máme pod sebou lidi. Akorát ti vaši jsou živí. Já se starám o mrtvé.“

Čchien se nechápavě zamračil. „Komunální služby... Pracujete v krematoriu?“

„Nejen to,“ opravil ho Chua. „Jsem pohřební zřízenec,“ prohlásil hrdě. „Už dávno nejezdím s vozíkem a nevyzvedávám těla z domovů. Teď je oblékám — pochopitelně to dělám hlavně pro živé. Učil jsem se sám z knížek o kosmetice a holičství. Nemyslete si, ono to nebývá lehké. Hlavně s oběťmi nehod. Když mají obličej úplně na kaši, musíte vzít vatou, sádru a další serepetičky, abyste jim ho spravili —“

„Dobře,“ přerušil ho Li, „ale zrovna teď se všichni zabýváme mrtvými.“

Starý Chua kývl ke stropu. „Tím nahoře?“

„Jak dobře jste ho znal?“

„Neznal jsem ho vůbec. Potkal jsem ho na schodech. Nanejvýš dvakrát. Vůbec nevypadal na to, že by v něm mohlo být tolik krve. Měl ztrhaný obličej. Taková bledule. Co mu udělali, že tak vykrvácel?“

„Oni?“

„Teda ten, kdo to udělal.“

„Takže jste včera večer ani v noci neviděl nikoho přijít?“

„Ani živáčka.“

„A nic jste neslyšel?“

„Ani pípnutí. Víte, manželka je nahluchlá. Pouštíme si televizi strašně nahlas. Nikdy neslyšíme nic od sousedů zespoda ani shora.“

„Kdy jste šli spát?“

„Asi tak v devět. Obvykle chodím do práce na šestou.“ Poškrábal se na břicho a uhasil cigaretu.

Takže v devět k nim ještě žádná krev netekla. Li usoudil, že podlaha pod prkny není moc silná. Tak velké množství krve by prosáklo poměrně rychle a k vraždě tedy nejspíš došlo o pár hodin později, než hádal doktor.

„V kolik jste se vzbudil?“

Starý Chua si začal balit další cigaretu. „To nevím jistě. Někdy ve tři, možná o půl čtvrté.“ Tím se čas vraždy zúžil do šestihodinového okna.

Li řekl: „Nemáte představu, jak dlouho na vás mohla kapat krev?“

Chua pokrčil rameny. „Kdoví. Obvykle spím jako mimino. Žena bere prášky na spaní, tu neprobudí ani rána z děla. Ale ta krev už dost lepila, tak asi moc čerstvá nebyla.“

Takže někdy kolem půlnoci, pomyslel si Li. Na ulici v tu dobu bylo prázdné a většina lidí už ležela v posteli. Li ukázal palcem k ložnici. „Nebude vám vadit, když se tam porozhlédneme?“

„Jak je libo.“ V tom okamžiku si Chua dobalil cigaretu a hned si ji zapálil.

Li a Čchien došli ke dveřím ložnice a prohlédli si tmavou skvrnu na stropě a hnědou schnoucí krev na zmuchlaném povlečení.

„Kdo uklidí ten svinčík?“ zahulákal na ně muž. „To by mě zajímalo.“

Li se otočil zpět do chodby a polekal se, když zahlédl Chuovu ženu. Právě vyšla z koupelny úplně nahá a v rukou svírala ručník. Poděšeně vyjekla, skočila zpátky do místnosti tak prudce, až se jí stará, povislá ňadra zatřásla, a práskla za sebou dveřmi.

Starý Chua se rozesmál. „Pohled pro bohy, co?“

Li a Čchien se na sebe podívali a snažili se zadržet smích.

„Děkujeme vám, pane Chuo,“ řekl Li. „Celou výpověď s vámi a vaší ženou sepíšeme později.“ U dveří se však zastavil. „Ještě poslední otázka. Nevíte náhodou, komu patří byt nad vámi?“

„Ne. Majitel umřel asi před rokem a odkázal byt nějakému příbuznému, který ho pronajímal. Jako staří páni domácí. Měli jsme revoluci, abychom se jich zbavili. Vypadá to, že jsme se dostali zase na začátek.“

Li a Čchien se vrátili do bytu oběti právě v okamžiku, kdy dva asistenti ukládali tělo do pytle, aby ho mohli převést do *chu-tchungu* Pchao Ťü, kde ho za pár hodin čekala pitva.

„Až tady skončí lidi z forenzního, zabezpečte celý byt,“ řekl Li. „Bez mého souhlasu sem nikoho nepouštějte. A chci vědět, komu to sakra patří. Jestli někdo znal našeho pana neznámého, byl to majitel bytu.“

Přerušil ho náhlý povyk v zadní místnosti. Jeden z asistentů zvolal: „Je tu ještě zástupce velitele oddělení Li?“

„Tady,“ řekl Li a rychle se vydal k muži.

Asistent vstal a podal mu jakýsi malý tmavě modrý notýsek. Byl to pas. Li ho otevřel, podíval se na fotografii a potom na hlavu, která na něj stále zírala z podlahy. Rychle si přečetl jméno pod snímkem. Jüan Tchao.

„Do prdele,“ zašeptal, když pochopil, co to znamená.

„O co jde?“ zeptal se úzkostlivě Čchien, který stál za ním.

„Možná je tahle vražda úplně stejná jako všechny předchozí. Ovšem až na jeden hodně velký rozdíl.“ Zvedl pas a Čchien okamžitě postřehl znak s orlem. „Tehle chlápek byl Američan.“

IV

„Doufám, že je to něco důležitého.“ Margaret přeběhla vstupní halu hotelu Ž'-tchan a podívala se na hodinky. Sofie se držela hned za ní. „Na sbalení kufrů a cestu na letiště mám přesně dvě hodiny.“ Zastavila se u prosklených dveří a otočila se k Sofii. „Jak je vůbec možné, že nevíš, o co jde?“

„Protože mi nic neřekli. Vážně, Margaret. Víم jenom to, že regionální bezpečnostní důstojník mluví s velvyslancem už dvě hodiny a všechny dopolední schůzky byly zrušeny.“

Seběhly po schodech, pod nimiž na ně ve vlhkém ranním oparu tíše čekala nablýskaná limuzína z ambasády.

„A hlavně mi nemuseli posílat auto!“ vyštěkla Margaret. „Vždyť je to pár ulic odtud.“

„Říkali, že je to naléhavé.“ Sofie přidržela Margaret dveře a vklouzla do vozu hned za ní.

„Není to další z tvých vtípků, že ne?“ řekla Margaret podezřívavě. Auto se dalo do pohybu a projelo branou kolem zamračených hlídačů.

„Jistěže ne,“ řekla Sofie. Z tónu jejího hlasu bylo patrné, že se brání a možná se cítí i trochu dotčeně. „Omlouvám se, jestli tě můj včerejší ‚vtípek‘ nějak naštvál.“

„To ne,“ řekla Margaret rychle, ale vyhnula se Sofiinu pohledu. „Jen je to docela zajímavá náhoda, že jsi nejlepší kamarádka jeho sestry.“

„To ani ne. Michael většinu loňského roku strávil tady a natáčel seriál, který se doma začne vysílat za měsíc. To on navrhl, abych se tady ucházela o práci. Čína mi zněla... docela exoticky. A tak jsem tady.“

„A on taky — alespoň na příštích pár měsících, když zrovna začíná natáčet. Předpokládám, že to tě při rozhodování nijak neovlivnilo, že?“

Sofie se otočila a usmála se. „Alespoň můžu doufat, ne? Jsem si ale jistá, že by mnohem raději trávil čas s tebou než se mnou. Mrzelo ho, že jsi včera večer tak brzo odešla.“

Margaret se opět podívala na hodinky a změnila téma hovoru. „Doufám, že to nebude trvat moc dlouho, Sofie. Jinak mi americká vláda bude muset proplatit zmeškaný let.“

Sofie pokrčila rameny. „Kdoví. Možná ti Číňané nedali odletové vízum.“

Margaret se k ní otočila s vyděšeným výrazem ve tváři. „To nemůžou udělat, že ne?“

* * *

Velvyslancova sekretářka je zavedla přímo do jeho kanceláře. Velvyslanec měl na sobě jako obvykle košili s dlouhými rukávy, ty si však teď vyhrnul. Stál s rukama v bok a díval se z okna. U stolu seděl Stan Palmer a popíjel černou kávu. Před sebou měl rozprostřené dokumenty. Jeho obvykle bezchybná fasáda se zdála být trochu pomuchlaná.

Jon Dakers, regionální bezpečnostní důstojník, seděl na rohu velvyslancova stolu a s někým zrovna mluvil po telefonu. Jeho hlas zněl rozrušeně. „Dobře, tak jim řekněte, ať mi zavolají, hned jak to budou mít. A ať nám to odfaxují rovnou na velvyslanectví.“

Když Sofie s Margaret vstoupily, velvyslanec se otočil a pozdravil je. „Díky, že jste přišla tak rychle, Margaret.“

„Co se tady děje, pane velvyslanče? Za necelé dvě hodiny musím být na letišti.“

„Potřebuji od vás laskavost, Margaret.“ Přešel místnost a pokynul jí, aby se posadila. Zdráhavě ho poslechla. Velvyslanec zůstal stát. Na okamžik se odmlčel. Potom spustil: „Jeden z našich zaměstnanců, Američan čínského původu, Jüan Tchao, byl včera v noci zavražděn. Někdo mu usekl hlavu.“

„Ježíši,“ řekla Margaret.

„A je to ještě horší,“ prohlásil Stan a zvedl úhledně vytrhané obočí.

„Vážně?“ odvětila Margaret. „Nedokážu si představit nic horšího než useknutou hlavu.“

„Pro nás, ne pro něj,“ řekl Dakers, přešel k ní a zůstal stát vedle velvyslance. Regionální bezpečnostní důstojník byl zavalitý muž, bývalý policista, plešatý a průbojný. Měl úhledně zastřižené stříbřitě šedé vousy. „Byl zavražděn v bytě, který si pronajímal ve čtvrti Čchao-jang.“ Odmlčel se, jako kdyby čekal, že Margaret pochopí význam těch slov.

„No a?“

Stan se do toho vložil: „Zaměstnanci velvyslanectví mají přidělené byty v komplexech, které jsou určeny přímo pro ně. Jüan Tchao dostal dvoupokojový byt v budově hned za obchodem Friendship.“

„Technicky vzato,“ shrnul Jon Dakers, „porušoval zákon.“

„Jo, o tom něco vím,“ řekla Margaret. Měla hořkou zkušenost. „Musíte si u veřejné bezpečnosti zaregistrovat místo pobytu, a když jednou přespíte někde jinde, jsou dost nasraní.“

„A právě teď jsou Číňané opravdu ‚dost nasraní‘,“ ozval se velvyslanec.

„Spíš je jim to nepříjemné,“ opravil ho Dakers. „Na jejich půdě byl zavražděn americký občan. Snaží se hodit odpovědnost na někoho jiného.“

Margaret pojala drobné podezření. „Počkejte. Když jste říkali, že to byl ‚zaměstnanec velvyslanectví‘, byl to jen nějaký eufemismus?“

Velvyslanec se neradostně zasmál. „Nebyl to špion, jestli se ptáte na tohle.“

„A kdyby byl, určitě byste mi to řekli, že?“

„Ne,“ odvětil velvyslanec, „ale říkám vám, že nebyl špion. Pouze nízko postavený úředník. Pobýval tu jen nějakých šest měsíců a pracoval na přepážce na vízovém oddělení.“

„Což znamená, že motiv k vraždě mohlo mít pár tisíc lidí,“ řekl Stan.

„Čekáme, až nám z ministerstva zahraničí pošlou jeho složku,“ prohlásil Dakers.

Potom nastalo ticho, které se nikdo nesnažil nijak vyplnit. Margaret se rozhlédla po tvářích, jež ji dychtivě pozorovaly.

„A co to má co dělat se mnou?“ zeptala se.

Velvyslanec obešel pohovku a posadil se. „Čínská policie si myslí, že jdou po sériovém vrahovi. Myslí si, že Jüan Tchao je

obět číslo čtyři. Další tři oběti tvoří čínští občané. Ale tenhle chlápek je Američan. Byli bychom rádi, kdybyste provedla pitvu.“

„Cože?“ Margaret to zcela vykolejilo.

„Už jste s nimi spolupracovala,“ řekl Dakers.

„Poslyšte,“ namítla Margaret, „na jaře jsem přiletěla, abych tady odučila šest týdnů na Lidové univerzitě státní bezpečnosti. Tehdy jsem udělala jednu pitvu jako laskavost — a celé tři měsíce jsem toho litovala. Už se do toho nechci míchat.“

„Margaret, já to naprosto chápu,“ naklonil se k ní velvyslanec vládně. Zapojoval všechny své diplomatické schopnosti. „Ale tak rychle sem nikoho jiného nedostaneme. Číňané vám navíc důvěřují.“

„Vážně?“ nevěřila vlastním uším Margaret.

„Souhlasili s tím, že provedete pitvu — nebo při ní alespoň budete asistovat.“

„A co když odmítnu?“

„Všichni máme vůči své zemi nějaké povinnosti, Margaret.“ Velvyslanec se posadil. Vytáhl svůj trumf — zkusil zahrát na její vlastenecké city.

Margaret se vždycky divila, k čemu byly ve škole všechny ty přísahy na vlajku a zpívání hymny. Teď to pochopila. Povzdechla si. „Budu si muset přesunout let.“

„O to už jsme se postarali,“ řekl Stan nabubřele.

„Ale, neříkejte.“ Margaret po něm šlehla nepřátelským pohledem a vstala.

„Ehm, ještě jedna věc,“ pokračoval Stan. Oči se mu naplnily podivným očekáváním. „Případ má na starosti zástupce velitele oddělení Li Jen z Městské policie Peking.“ Usmál se na Margaret. „Myslím, že se znáte.“

DRUHÁ KAPITOLA

I

Skupinka čerstvě převelených detektivů z centrály kriminální policie na ulici Čchien-men už téměř půl hodiny vedla vzrušenou diskuzi. Nad zasedací místností stanice na Pej-sin-čchiao San-tchiao se vznášel cigaretový kouř, který připomínal náladu jejich kolegů z Oddělení jedna. Ti si k nim přisedli k velkému stolu, aby společně prošli důkazy, které se podařilo nashromáždit během posledního měsíce. Detektivové z Oddělení jedna byli zdrcení, neboť se jim nepodařilo dosáhnout žádného výrazného pokroku. Ponižovalo je, že potřebují posily.

Li zachmuřeně seděl ve svém křesle, otočený zády k oknu. Krátce po první vraždě byl opět jmenován zástupcem velitele oddělení. Cítil se mizerně, protože neměli jedinou výraznější stopu. Začal dokonce pochybovat o své neochvějně víře v sebe samotného. Uvažoval, jestli si na něm smrt strýce a události posledních tří měsíců nevybraly větší daň, než si je ochoten přiznat. Věděl, že občas se nesoustředí tak, jak by měl. Několikrát se při poradě přistihl, jak myslí na I-fua. A na Margaret.

Už jen pomyšlení na její jméno pro něj bylo bolestivé a provázela ho řada hořkosladkých vzpomínek. Vzpomínal, jak se

spolu jedinkrát pomilovali, když na ně sluneční světlo dopadalo v pruzích skrz špinavá okna opuštěného lůžkového vagonu na odstavné koleji poblíž Ta-tchungu.

„Šéfe...“

Uvědomil si, že se mu do myšlenek vkrádá čísi naléhavý hlas.

„Šéfe, vnímáte mě?“

Li zvedl hlavu a spatřil detektiva Wua. Seděl na protější straně stolu a sluneční brýle měl zvednuté, takže mu seděly nad čelem. Li se rozhlédl po ostatních detektivech. Bylo jich zhruba dvacet a všichni upírali pohledy na něj.

„Jo, jasně. Omlouvám se...“ Li prohrabal papíry, které měl před sebou. „Jen jsem o něčem uvažoval.“

„A nechcete se o to s námi podělit?“ Li se obrátil ke dveřím. Stál v nich Čchen An-ming. Li jeho příchod vůbec nepostřehl.

„Nebylo to nic přínosného, veliteli,“ odpověděl Li rychle. „Nikam to nevedlo.“

„Tak trochu jako tohle vyšetřování,“ řekl Čchen. Přitáhl si židli a posadil se. Zkřížil ruce na prsou a přejížděl po detektivech kamenným pohledem. Čchen byl štíhlý, šlachovitý muž, kterému táhlo na šedesát. Měl husté vlasy a v nich prameny zažloutlé od nikotinu. Byl proslulý tím, že podle všeho nedokázal roztáhnout obličejové svalstvo do úsměvu. Na druhou stranu, jiskra v jeho očích často prozrazovala, že za drsnou maskou se skrývá laskavý člověk. Teď v nich však žádná jiskra nebyla. „Čtyři oběti,“ řekl. „A my pořád nic nemáme. Vůbec nic!“ vyštěkl a potom několik vteřin tiše seděl. „A teď se navíc ukáže, že poslední oběť je Američan, a zamotá se nám do toho politika.“ Předklonil se a pomalu položil dlaně na stůl. „Právě mi do kanceláře volal náměstek ministra státní bezpečnosti.“ Odmlčel se. „Ještě nikdy mi nevolal náměstek ministra státní bezpečnosti. Je to něco, co rozhodně nechci zažít znovu.“ Opět se opřel. V místnosti vládlo

hrobové ticho. „Takže vám to řeknu stručně a jasně. Nehledě na to, kolik detektivů budeme muset povolát a kolik hodin přesčasů nás čeká, dospějeme k nějakému výsledku.“ Učinil další dramatickou pauzu a pak dodal: „V sázce jsou vaše místa.“

„Chcete říct, že budou padat hlavy?“ řekl Wu a zašklebil se. Kolem stolu se ozval tlumený smích.

Čchen mu věnoval ocelově chladný pohled. „Můžete si být jist, detektive Wu, že ta vaše padne jako první.“

Wuovi okamžitě zmizel úsměv ze rtů. „Jen jsem to chtěl trochu odlehčit, veliteli.“

„Dobrá,“ vložil se rychle do hovoru Li, aby to nezašlo moc daleko. „Projdeme si, co máme, ať jsou kolegové z ústředí v obraze. Potom se podíváme na tu včerejší vraždu. Wu, můžete začít.“

Wu zvedl svou složku ze stolu, zhoupł se v židli dozadu a zatláčil si brýle ještě víc do čela. Wuovi byla image vším. Ošoupané džíny, riflová bunda a sluneční brýle. Stejně tak k němu patřila i žvýkačka, kterou žvýkal tak dlouho, že už nepochybně úplně ztratila chuť. Čtěl se předvést před nově příchozími.

„Jasně,“ řekl. „Číslo jedna. Dvacátého srpna. Tchien Ťing-fu, padesát jedna let, promítač v kině ve čtvrti Si-čcheng. Nepřišel do práce. Jeho žena byla zrovna na návštěvě u příbuzných na jihu, tak se jeho pracovní jednotka spojila s uličním výborem. Poslali k němu domů svoje lidi. Nikdo jim neotevřel, ale slyšeli hrát televizi. Zavolali okrskového strážníka, aby vyrazil dveře. V bytě byl tak milion much. Chlápka našli s useknutou hlavou v obýváku. Patolog usoudil, že tam takhle leží už dva dny. Žádné známky násilného vniknutí. Ale oběť pila červené víno. Neobvyklé. Pitva odhalila, že bylo smíchané s drogou zvanou flunitrazepam. Chlap měl ruce svázané za zády hedvábnou šňůrou a kolem krku mu visel bílý plakát. Na tom bylo vzhůru nohama červeným inkoustem napsané a přeškrtnuté jméno Čuník.

Myslím, že jsme se všichni shodli na tom, že Čuník* je nějaká přezdívka. Kromě toho bylo na papíře číslo šest. Podle polohy těla je patrné, že vrah dotyčného přinutil klečet se skloněnou hlavou a potom mu ji usekl bronzovým mečem nebo podobnou sečnou zbraní. Krve jak z prasete. Kromě toho bylo místo činu úplně čisté, bez otisků bot nebo prstů. Chlapi z forenzního odešli s prázdnýma rukama.“

Hodil složku na stůl, zhoupł se na židli dopředu a rozhodil ruce dlaněmi vzhůru. „Mluvil jsem úplně se všemi, co ho mohli znát. Kolegové, sousedi, přátelé, rodina. Rodiče jsou po smrti. Jeho teta ještě žije, bydlí na ulici Čchien-men. Všichni říkají, že to byl fajn chlap a že měl klidný život. Nikdo netuší, kdo ho mohl zabít. V den vraždy nikdo neviděl nic neobvyklého.“ Pokrčil rameny. „Nemáme nic.“ Když domluvil, přešel si palcem a ukazováčkem po chmýří nad horním rtem, které s oblibou považoval za knír.

Li se otočil k detektivu Čchienovi. „Detektive Čchiene.“

Muž se zhluboka nadechl. „Dobře. Oběť číslo dvě. Paj Čchi-jü, padesát jedna let, stejně starý jako předchozí oběť. Ženatý, dvě děti na střední škole. Byl to podnikatel, manažer malé vývozní a dovozní společnosti ve čtvrti Süan-wu. Třicátého prvního srpna zaměstnanci přišli ráno do práce a našli ho ležet v jeho kanceláři. S useknutou hlavou. Stejně jako u předchozí oběti. Ruce měl svázané hedvábnou šňůrou za zády. Forenzní technici přišli na to, že byla ustřižená ze stejné špulky. Opět bílý plakát kolem krku, červený inkoust. Ale v tomto případě na něm byla napsaná přezdívka Nula a číslo pět. Usoudili jsme, že odpočítává oběti. Patologové během pitvy pořídili otisk odseknutého

* Pozn. překl.: Čuník (Ču Pa-tie) je postava jednoho ze čtyř klasických románů čínské literatury, knihy, která byla do češtiny v roce 1961 přeložena pod názvem *Opičí král (Vyprávění o putování na západ)*.

obratle a zjistili, že ho přetala tatáž zbraň s bronzovou čepelí. I Paj Čchi-jü pil červené víno smíchané s flunitrazepamem. Manželka odjela na návštěvu k příbuzným, stejně jako žena Tchien Ťing-fua. Jeho děti byly doma, ale neměly důvod dělat si o něj starosti, než šly spát. Místo činu je čisté, až na jediný krvavý otisk prstu, který je sice rozmazaný, ale dá se sejmout. Našli jsme ho na hraně stolu. Ale neshoduje se s žádným z otisků v naší databázi.“

Čchien se zhluboka nadechl a zakončil svůj příspěvek: „Osobně jsem vyslechl asi padesát lidí. Stejně jako u první oběti nikdo nemá ponětí, proč by toho člověka někdo chtěl zabít. V diáři na ten osudný večer neměl žádné schůzky. Když odešel poslední zaměstnanec, zůstal v budově sám.“

Detektivové z ústředí kriminální policie si zuřivě zapisovali poznámky a co chvíli se dívali do složek, které dostali ještě před poradou. Ostatní je pozorovali se smíšenými pocity. I když všem záleželo na tom, aby se v případě pohnuli dál, nikdo z nich nechtěl, aby nějaký rozumbrada z ústředí přišel na něco, co jim uniklo.

Li si to napětí uvědomoval. Otočil se k Čaovi, který byl ve svých pětadvaceti benjamínkem oddělení. Sice mu pořád scházelo sebevědomí, ale byl bystrý a pilný a nepochybně ho v budoucnu čeká povýšení. „Řekněte nám o číslu tři, detektive Čao.“

Když mladík spustil, trochu zrudl. „Patnáctého září. Jüe Š', profesor archeologie z Pekingské univerzity. Byl domluvený se svým strýcem, že budou hrát šachy a dají si pár piv. Strýc dorazil do bytu ve čtvrti Chaj-tan, poblíž univerzitního kampusu. Našel svého synovce mrtvého v obývacím pokoji. Ten měl setnutou hlavu, ruce svázané za zády, opět stejnou hedvábnou šňůrou. Vedle těla ležel plakát, zčásti nasáklý krví. Je na něm číslo čtyři a přezdívka Opičák napsaná červeným inkoustem, vzhůru no-

hama a přeškrtnutá.“ Na okamžik se odmlčel. „Začnu podobnostmi. V žaludku jsme našli červené víno s flunitrazepamem, který měl i v krvi, stejně jako ti ostatní. Vzorky z pásky opět potvrdily, že šlo o bronzovou zbraň. Ale v něčem je tato vražda jiná než ostatní. Na místě činu nebyla téměř žádná krev, naopak — tělo je doslova vysáté do poslední kapky.“

„Tak ho zabili někde jinde a pak ho přenesli do bytu,“ ozval se jeden z nových přírůstků.

„To je panečku postřeh,“ řekl Wu ironicky. „To nás vlastně vůbec nenapadlo.“

Detektiv zrudl.

„Pokračujte, Čao,“ řekl Li.

Čao nervózně přejel pohledem své posluchače. „Jak bylo právě řečeno, tělo někdo přesunul. Našla se na něm vlákna, která poukazují na to, že bylo zabalené do nějaké šedé vlněné deky. V podrážkách a na kalhotách byl jemný černomodrý prach. Na forenzním zjistili, že to jsou částičky nějaké vypálené keramické hlíny. Ta se však v okolí Pekingu vůbec nevyskytuje. Podle všeho se taková půda dá běžně najít v provincii Šen-si.“ Pokrčil rameny. „Nevíme, co by to mohlo znamenat.“ Potom pokračoval: „V chodbě byly krvavé šmouhy, ale nikde se nenašly žádné použitelné otisky bot ani prstů. Patolog si myslí, že oběť byla zavražděna čtyřicet hodin před nalezením těla.“

„A co univerzita?“ zeptal se jeden z detektivů z ústředí.

„Celé jsme to tam prohledali,“ řekl Čao. „Jeho kancelář, učebny i laboratoře. Kdyby ho zabili na některém z těch míst, našli bychom stopy. Tolik krve se nikdy nedá vyčistit úplně. Jeho kolegové z univerzity byli v šoku. Taky je nenapadl jediný důvod, proč by ho někdo chtěl zabít. Nebyl ženatý a neměl moc přátel. Žil svou prací a věnoval se jí naprostou většinu dne.“

„Kolik mu bylo let?“ zeptal se znovu tentýž detektiv z ústředí.

„Padesát dva. Byl jen o pár měsíců starší než ostatní.“

Detektiv se obrátil k Limu. „A co poslední oběť? Kolik bylo jemu?“

„Podle pasu se narodil v březnu 1949, takže mu bylo padesát jedna. Promiňte, detektive, neznám vaše jméno.“

„Sang,“ řekl detektiv. „Sang Čchun-lin.“

„Dobrá, Sangu,“ řekl Li, „to je zajímavá myšlenka, na kterou bychom se mohli zaměřit. Ale nejdřív se podíváme na čtvrtou oběť.“ Přejel pohledem dychtivé tváře detektivů. „Jüan Tchao,“ řekl, „byl Američan čínského původu, který pracoval na vízovém oddělení amerického velvyslanectví.“ Potom je provedl místem činu krok za krokem. Tak, jak jím s Čchienem prošli před pěti hodinami ve skutečnosti. Řekl jim, že Jüan si protizákonně pronajímal byt v domě číslo sedm na ulici Tchuan T'ie Chu Tung-li. Že se v něm našlo tělo, přestože tam pravděpodobně nebydlel, nebo alespoň ne každý den. „Je zřejmé,“ řekl Li, „že americké velvyslanectví o tom nemělo sebemenší ponětí. Poskytli mu byt v areálu za obchodem Friendship.“ Na okamžik se odmlčel. „Velice ochotně našim forenzním technikům umožnili vstup do bytu.“ V jeho hlase byl slyšet nepatrný náznak sarkasmu. „Přislíbili nám také přístup k jeho záznamům. Hned jak je Washington najde a odfaxuje nám je.“ Pár detektivů se zasmálo. „Ale dokud je nebudeme mít a dokud nedostaneme výsledky ranní pitvy, víc vám k tomu bohužel neřeknu.“

Vstal, otevřel okno a zapálil si další cigaretu. Kouř v místnosti se pomalu barvil domodra a Liho začaly štípat oči. „Co tedy víme?“ Podíval se po ostatních. „Víme, že vrah použil nějakou sečnou zbraň s bronzovou čepelí — pravděpodobně meč. Víme, že oběti ho nejspíš znaly. Pily s ním víno a neměly důvod k opatrnosti. Přece jen jim všem nasypal do pití drogu. Měl k nim natolik důvěrný vztah, že znal i jejich přezdívky.“

Červený inkoust na bílém papíře — pradávný čínský symbol pro ukončení vztahu. Podle mě to také poukazuje na fakt, že ho

oběti dobře znaly. Všechna jména byla napsaná vzhůru nohama a přeškrtnutá — myslím, že všichni víme, co podobná věc znamená. Pak je tu ještě číslování obětí. Začal u šestky a postupně odpočítává. Na základě toho můžeme předpokládat, že zbývají ještě dvě oběti.“

Pomyšlení na to, jak je situace naléhavá, detektivy přimělo, aby se začali ještě víc soustředit.

„Chtěl bych se vrátit k tomu jejich věku,“ ozval se znovu Sang.

„Tak mluvte,“ řekl Li.

Sang se poškrábal na hlavě. Byl to pohledný mladý muž, nejspíš ani ne třicetiletý. Jako jediný detektiv u stolu nekouřil. „Jestli jsou stejně staří a vrah zná jejich přezdívky, nebylo by rozumné předpokládat, že spolu všichni někdy byli v nějaké organizaci, instituci nebo pracovní jednotce?“

„První tři chodili na stejnou školu,“ řekl Čao. Po jeho slovech se v místnosti rozhostilo hrobové ticho. Všichni na něj upřeně zírali. Zrudl až za ušima.

„Cože?“ zeptal se Li. Mluvil velice klidně a vyrovnaně.

Čao se jal vysvětlovat: „Napadlo mě, že přezdívky se nejčastěji rozdávají ve škole. Tak jsem to včera zkoušel ověřit.“

„Proč to sakra nikoho nenapadlo předtím?“ hřímal Čchen.

To byla rozumná otázka. Ale Li na ni nedokázal odpovědět.

„Naposledy byli ve škole před třiceti lety,“ řekl Čao téměř omluvně. „Zřejmě proto jsme na to nepřišli hned na začátku.“

„A vy jste doteď neměl chuť podělit se s námi o své nápady?“ zeptal se Čchen jízlivě.

„Potvrdili mi to až dnes ráno, veliteli,“ bránil se Čao.

„Ve jménu nebes, Čao,“ řekl Li, „pracujeme jako tým. Sdílíme informace a myšlenky a mluvíme spolu. Proto taky máme tyhle porady.“ Jak mu to ale mohl mít za zlé, když byl Čao jediný, koho to vůbec napadlo?

Detektivové z ústředí ani nedutali a byli rádi, že nenesou žádnou odpovědnost. Sang však prudce listoval ve své složce.

„Jaká to byla škola?“ zeptal se. „Nikde to nemůžu najít.“

„Tam to nenajdete,“ řekl Čao. Nervózně si odkašlal. „Docela dlouho mi trvalo, než jsem to dohledal. Je to střední škola na ulici Čchien-men číslo dvacet devět.“

Všichni se na chvíli odmlčeli a bylo slyšet jen škrábání Sangovy tužky. Li potom podešel od okna. „Tak jo,“ řekl rozhodně. Posadil se a přitáhl si notes. Začal si zapisovat a přitom mluvil. „Rozdělíme se do čtyř skupin po pěti. Vedoucí skupin budou Wu, Čchien, Čao a — Sang.“ Sang se rozzářil. „Každá ze skupin má za úkol projít důkazy ze všech čtyř vražd a na příští poradě přednést, k čemu dospěla. Navíc bude každá skupina odpovědná za určitou oblast vyšetřování. Čao, je nutné si promluvit s bývalými učiteli obětí. Čchiene, musíme vyslechnout jejich bývalé spolužáky. Možná jsou mezi nimi další dvě oběti. A chceme se k nim dostat dřív než vrah.“

Sang mu skočil do řeči. „Není to trochu ukvapené, šéfe? Je pravda, že první tři chodili na stejnou školu, ale je jasné, že ten Američan ne.“

„Dobrý postřeh,“ řekl Li. „Ale to, že ti tři spolu chodili do jedné školy, nemůže být jen souhra náhod. A je to první světlý bod v tomhle případě. Je dost možné, že by mohl osvětlit mnohem víc.“ Odmlčel se. „Sangu, vaše skupina se postará o identifikaci použité zbraně. A Wu, ať vaši lidi znovu projdou důkazy z forenzního. Něco jsme museli přehlédnout. Potkáme se na další poradě, až budeme mít víc informací o Jüan Tchaovi.“

Nato začali všichni detektivové vzrušeně probírat nový posun v případě. Když Čao vstal, Li zachytil jeho pohled a přikývl. „Dobrá práce,“ řekl a Čao zrudl ještě víc.

Oblaka cigaretového kouře se vyvalila z místnosti zároveň s detektivy.

Čchen obešel stůl a postavil se vedle Liho, který si právě rovnal papíry na hromádku. „Jsem rád, že si konečně začínáte uvědomovat význam práce v týmu, zástupce velitele oddělení Li,“ řekl významně.

„A to zrovna teď, když se začíná zavádět nová koncepce případů pro jednoho detektiva.“ Li napodobil tón svého velitele a Čchena to popudilo.

„Víte, že s tím nesouhlasím,“ řekl.

„Což je asi jediná věc, na které byste se s mým strýcem shodli.“

„Vy ne?“

„Myslím si, že tradiční způsob má své přednosti, veliteli. Ale svět kolem nás se mění.“ Li se podíval na hodinky. „Omlouvám se, musím jít. Pitva začíná v deset.“

„Obávám se, že ne,“ řekl Čchen. Li se zarazil. „Proto mi volal náměstek ministra státní bezpečnosti. Pitva se přesouvá na dnešní odpoledne. A chce vás vidět komisař. Hned teď.“

II

Proud slunečního světla pronikal poprvé po několika dnech skrze větve akátů na chodník v aleji Tung Ťiao-min-siang. Oblak smogu se nevysvětlitelně zvedl a začalo se vyjasňovat. Zdálo se, že celé město ožilo. Dokonce i věčně zachmuření opraváři kol naproti zadnímu vchodu na ředitelství městské policie si teď nadšeně povídali. Odkušovali si a se znovunabytým elánem plivali do kanálu. Li na kole projel kolem Nejvyššího lidového soudu, který stál napravo, a potom zabočil doleva do areálu za policejním ředitelstvím. Zdálo se, že je jediný, koho hřejivé podzimní slunce nerozveselilo. Když míjel ozbrojeného policistu na stráží a bez šlapání projel otevřenou branou pod obloukem, vybavilo se mu první setkání s Margaret. Její auto, které ho srazilo z kola... odřená ruka... její drzost...

Úsměv nad tou vzpomínkou však brzy vystřídala melancholie.

Li zaparkoval a zamkl kolo. Neradostně se vydal k budově z červených cihel, ve které sídlilo ředitelství Úřadu pro kriminální vyšetřování. Ještě než vyrazil, zastavil se v bytě, aby se převlékl do uniformy — tmavě zelených kalhot, pečlivě vyžehlených, světle zelené košile s krátkými rukávy, výložkami a náramenním odznakem státní bezpečnosti. K tomu si nasadil tmavě zelenou policejní čepici s rudým olemováním a zlatou spletenou šňůrou. Sundal si ji, rukou si projel nakrátko strážené vlasy a zhluboka se nadechl.

Když Li vešel do místnosti, divizní ředitel kriminálního oddělení, komisař Chu I-seng, stál u okna. Žaluzie byly stažené a na desku stolu dopadaly tenké klikaté proužky světla. Splétaly se i kolem rudé čínské vlnky za stolem jako zářivé pásy. Komisař upřel na Liho kamenný pohled. Li ztuhl a zůstal nehnutě stát v pozoru. Komisař byl pohledný muž, mohlo mu být něco málo přes šedesát. Jeho husté šedé vlasy měly barvu oceli. Beze slova Liho provrtával pohledem. Trvalo to celou věčnost. Zpočátku se Li jen cítil nepříjemně, ale potom mu začalo být zle. Jistým způsobem to bylo horší, než kdyby ho komisař pokáral slovy.

Ten nakonec prohlásil: „Velice mě zarmoutilo, když jsem se doslechl o smrti vašeho strýce.“ Ta slova v sobě nesla silnou výtku, jako kdyby byl Li za tu událost odpovědný. Pořád musel žít ve strýcově stínu, dokonce i po jeho smrti. Komisař došel ke stolu a posadil se. Liho nechal stát. „Myslím, že by nebyl příliš pyšný na váš postup v současném případě. Nemyslíte?“

„Myslím, že by mi poskytl dobrou radu, komisaři Chu,“ odpovéděl Li.

Chua to dopálilo. „Dám vám sám jednu radu, Li,“ řekl. „Měl byste ten případ vyřešit. A to rychle. A měl byste se držet tra-

dičnických vyšetřovacích metod čínské policie, rozumíte? Úrodnou půdu má, kdo pilně orá,‘ říkával váš strýc.“

„Máte pravdu, komisaři,“ řekl Li. „Ovšem říkával také: ‚Vůl je pomalý, ale půda je trpělivá.‘“

Chu se zamračil. „Co přesně to znamená?“

„Strýc tím chtěl nejspíš říct, že když chcete zorat pole pomocí vola, musíte počítat s tím, že to bude dlouho trvat.“

Komisař ho probodl rozezleným pohledem. „Vy jste byl vždy zastáncem přiřazování případů jednotlivým policistům, nemám pravdu?“

„Kriminalita roste a my musíme najít nové účinné způsoby, jak s ní bojovat,“ řekl Li.

„Teď se s vámi o tom dohadovat nebudu,“ opáčil komisař po drážděně. „O tom rozhodnou ti nad námi.“ Odmlčel se. „Jako rozhodli o tom, že pitvu naší poslední oběti provedou Američané.“

„Cože?“ Li nevěřil svým uším.

„Dohodli se, že jeden z jejich patologů nám bude pomáhat. Což v praxi znamená, že pitvu povedou oni.“

„Ale to je absurdní, komisaři,“ řekl Li. „Jejich patolog nebyl u žádné z předchozích pitev. To vůbec nedává smysl.“

„Chcete to říct ministroví?“

Li pevně semkl rty a zdržel se odpovědi.

Chu položil lokty na stůl, dlaně přiblížil k sobě a zadumaně si Liho prohlížel. „Chápu to tak,“ řekl, „že jste si vzal k srdci doporučení velitele oddělení ohledně Američanky Margaret Campbellové?“

Li zachmuřeně přikývl. „Ano.“

„Dobře.“ Chu se opřel a zhluboka se nadechl. „Protože pitvu provede právě ona.“

Li na něj vrhl nevěřící pohled.

* * *